Varg Vikernes

Pohanství

Dle série článků z www.burzum.org do češtiny přeložil
Ígnorr (část I.) a Wolf (část II.-XVI.)

www.bratrstvi.net

Část I.

Dávné náboženství

Mnozí etničtí Evropané váhají s označením sebe sama jako pohanů, ačkoliv by se tak *rádi* nazývali. Mezi jinými důvody je k tomu vede i toto: "Všude je tolik špinavých, hnusných hipíků, co kouří trávu, kteří tento výraz používají" (abych citoval jednoho ze svých přátel). Rozumní lidé vlastně opravdu nechtějí být spojováni s takovými jedinci.

Někteří lidé v Norsku shledávají i *mě* jako příčinu toho, proč se nenazývat pohany a někteří takzvaní norští pohani proti mě rozpoutali kampaň s cílem vyloučit mě ze společnosti a odcizit mě celému pohanskému hnutí. Paradoxem však je, že lidé, kteří nechtějí být ve spojitosti se mnou, jsou titíž špinaví, hnusní hipíci, co kouří trávu a vyznávají volnou lásku, kteří tímto naopak odrazují ostatní lidi, jenž by se jako pohané označit chtěli.

Různí naivkové tvrdí, že bychom se všichni místo hádání měli spojit a pracovat na našem společném cíli. Samozřejmě potíž spočívá v tom, že *nemáme* žádný společný cíl. Nepoužívám výraz pohan proto, abych měl výmluvu, když budu chtít kouřit marihuanu, nosit neobvyklé šperky a šaty nebo se vyspat s každým, jak se mi zachce či proto, že se nikdy neumývám. Nepoužívám ten výraz jen proto, abych nahradil křesťanského "Boha" "Bohyní" a nenáviděl muže místo žen, což, jak se zdá, činí wiccané.

Spory vznikají proto, že slovo pohan je velice široký pojem. V podstatě se dá srovnat například s výrazem křesťan. Kdo je to křesťan? Máme po ruce množství výkladů Bible a tucty různých směrů křesťanství. Vždyť i Ku Klux Klan jsou křesťané! Mennonité, Svědci Jehovovi, jezuité, svobodní zednáři, gnostici, klidně můžeme pokračovat ve výčtu. Všichni jsou "křesťané" a všichni prohlašují, že jejich výklad je to "pravé" křesťanství. Jediná věc, kterou mají společnou, je to, že velebí Ježíše "Krista", ačkoliv se neshodnou na tom, kdo nebo co vlastně tento Ježíš byl.

Stejně jako křesťané vychází ve své víře z hebrejské mytologie (Starý a Nový zákon), všichni pohané zakládají svou víru na mytologii evropské. Některé výklady bájí zní dobře, jiné jsou pěkně přihlouplé, ale kdo dokáže posoudit, co je co? Mám pravdu, pokud řeknu, že pohané, kteří skutečně věří tomu, že Tór s kladivem jedoucí ve svém voze oblohou je příčinou vzniku blesků, jsou potrhlí hlupáci? Mám pravdu, pokud řeknu, že hipíci, kteří kouří trávu a označují se jako pohané, jsou nevzdělaní lidé, kteří vědí o pohanství o trošku víc než nic? A mají pravdu *oni*, když prohlašují, že nejsem soudný a pohanství jen *zneužívám* ke svým "odporným rasistickým piklům"? Kdo si skutečně může dovolit říct, že mají pravdu oni, nebo lidé jako já?

Myslím, že nikdo si nemůže osobovat výlučné právo tento pojem používat, my se však můžeme pokusit o malé bádání a zjistit něco víc o pohanství a o tom, o co v něm skutečně šlo. Výraz "pohan" pochází podle některých z latinského "paganus" (anglicky "pagan"-pozn. překl.), což znamená jednoduše *vesničan*. Anglické slovo "villain" (dnes s nejšíře používaným významem "darebák, lotr, ničema"; anglicky "village" = vesnice-pozn. překl.) označovalo původně to stejné: osobu žijící na vesnici nebo na venkově. Všeobecně se to vysvětluje tak, že takto byli pohané označováni proto, že se křesťanství nejdříve rozšířilo ve městech a obyvatelstvo venkova ještě nějakou dobu před obrácením se na křesťanství vyznávalo původní náboženství.

Jiná teorie říká, že slovo pohan se odvozuje z řeckého "pagos" s významem "kamenný *monument*" či "*menhir*", protože pohané prováděli své obřady u takovýchto kamenných monumentů, jako jsou Stonehenge, Extersteine, kamenné chrámy ve starověkém Řecku, menhiry v severní Evropě atd. V podstatě však nemůžeme určit pravý původ slova pohan ani se dopátrat jeho jednoznačného významu.

Jiný obecně používaný pojem v angličtině je "heathen" (v češtině překládáno naprosto stejně jako "pagan" = pohan-pozn. překl.). Takto křesťané nazývali pohany žijící v severní Evropě - na územích porostlých vřesem (anglicky "heather" = vřes-pozn. překl.) u Atlantského oceánu. Toto slovo tedy označuje pouze "osobu žijící na vřesovištích" a o pohanském náboženství nám toho vypovídá dokonce méně než výraz "pohan".

"Ódinista" je novodobé slovo, takže se ani nebudu obtěžovat s vysvětlováním jeho významu, ale Ásatru ("víra v Ásy" nebo "věrný Ásům") je taktéž výraz vynalezený křesťany až v éře křesťanství. Jakožto "věřící v" nebo "věrní" Ásům (což je množné číslo staroseverského áss, jež se přeloží jako "pramen božského jsoucna") byli jednoduše nazíráni vyznavači Ásů, staroseverských bohů, kteří nevěřili v hebrejského "Boha".

Jak tedy pohané sami nazývali své náboženství? Nuže, proč by pro něj potřebovali nějaké jméno, když to bylo jediné náboženství, které vyznávali a o kterém věděli? V Japonsku také neměli žádný název pro své šintoistické náboženství, alespoň do té doby, než chtěli být schopni odlišit své původní náboženství od cizího buddhismu a konfucianismu. Proč by tedy naši předci měli své jediné náboženství *nějak* pojmenovávat? To, co my nazýváme pohanství, bylo pro ně jednoduše jejich odvěkými tradicemi, zvyky a tajemstvími (tajnými náboženskými obřady). Ve Skandinávii máme pro takové staré kouzelnické zvyklosti jméno a to jen podporuje tuto myšlenku. Možná jste slyšeli o *seið*, což je název pro obřadné kouzelnické tradice skandinávských žen. Staroseverské slovo *seið*, má samo o sobě stejný význam jako norské sed, jež znamená prostě "obyčej". Naši předci tedy nazývali své kouzelnické zvyklosti jednoduše jako "obyčeje".

Kouzelnictví ve starověké Skandinávii je známo jako *galdr*. Byla to víceméně magie zaměřená mužsky, zahrnující runy a zaklínání, takže by nemělo nikoho překvapit, když řeknu, že *galdr* znamená "kokrhat" nebo "křičet", a že se chápe ve smyslu "zaklínání" či "magické písně".

Pokud říkali naši předci svým náboženským obyčejům "obyčeje" a svým magickým písním "magické písně", proč by měli nějaké rozmarné jméno pro své ostatní náboženské tradice? Původní název dávného náboženství jednoduše neexistuje. Proto jsem se rozhodl nazývat ho nejčastěji prostě "dávné náboženství", jelikož takový popis je nejpřesnější, na jaký jsem schopen přijít.

Výraz pohan má však ještě další význam, o kterém jsem se dosud nezmínil. Je také chápán jako označení někoho, kdo není Žid anebo kdo nevyznává nějakou židovskou víru (to jest jakoukoliv odnož křesťanství, islámu nebo judaismu). Proto rád použiji slovo "pohan", pokud se mám nějak popsat (ačkoliv to samo o sobě prozrazuje o mé skutečné víře pramálo), neboť nejsem Žid a také nevyznávám žádnou židovskou víru.

Nicméně mnozí "pohané", kteří prohlašují, že vyznávají pohanskou víru, zakládají svou víru na *křesťanských* výkladech dávného náboženství a tak vlastně nevěří v pravé evropské bohy, nýbrž v jakési evropské bohy *viděné z křesťanského pohledu*. Proto si dělám legraci z mnoha takzvaných pohanů a nemyslím si, že máme nějaký společný cíl, neboť jejich náboženská věrouka není nic jiného než výsměch dávnému náboženství a v podstatě je to spíše jakýsi druh zvráceného křesťanství, v němž je názor na svět i celá životní filozofie naprosto a úplně *křesťanská*.

Důvod, který vede tyto "pohany" k tomu, aby mě a mně podobné tolik nenáviděli a rozpoutávali kampaně s cílem vyloučit nás ze společnosti a odcizit nás pohanskému hnutí, je v podstatě ten, že jsou jen tlupa *křesťanů*, které se naprosto nedaří pochopit, co my - skuteční *pohané* - děláme, říkáme anebo jak vlastně uvažujeme. Oni si jen přejmenovali svůj křesťanský náboženský systém, ale pořád jsou to křesťané.

Musím připustit, že ženy oblečené ve středověkých nebo pravěkých šatech vypadají dobře, alespoň ve srovnání s tím, jak vypadají v moderním oblečení a velmi rád bych

uvítal, kdyby se více žen takto oblékalo pravidelně, avšak v pohanství nejde o to nosit to, co nosívali naši pohanští předci. Ať to lidé dělají, samozřejmě, ale tohle nijak s pohanstvím nesouvisí. Myslí si "pohané", že lidé, kteří vyznávají dávné náboženství, musí být tak zpátečničtí, že snad dokonce nemohou nosit moderní oblečení anebo že oblékáním se stejně jako naši předkové se stanou pohany? Jediná věc, která byla důležitá v některých z pohanských obřadů, byla to, že oblečení,které na sobě účastníci měli, bylo *bílé* (jako původní oděv "Santa Clause" a roucha druidů), protože posvátná místa nesměla být ničím znečištěna (a bílá je barvou čistoty). V ženských kultech se často prováděly obřady bez oblečení (bílá byla jejich kůže).

Další věcí, která je pravděpodobně na obtíž těmto špinavým, hnusným hipíkům, co kouří trávu a vyznávají volnou lásku a zároveň se nazývají "pohany" a tvrdí, že provádějí pohanské obřady, je to, že "bílá" představuje též *nevinnost*. Staří pohané prohlašovali, že do světa wyrd ("vážnost", název pro "jiný svět") by se nemělo dostat nic nečistého, takže vykonávat "obyčeje" bylo povoleno *pouze* pannám a vdaným ženám, které neměly nikdy nic s nikým vyjma svých manželů. (Ačkoliv mít něco s jinou *ženou* se v tomto kontextu nezdálo být na překážku, pokud tedy byla také Freyjinou kněžkou ve stejném kruhu). A navíc, *pouze* ženy a muži světlých očí (to jest s modrýma, šedýma nebo zelenýma očima) mohli vstoupit do Ódinovy síně. Toto není žádný můj výmysl, který tu uvádím, protože jsem "odporný rasista", nýbrž se to zcela jasně říká ve staroseverské mytologii a to tak, že pouze lidem z rodu Jarla (světlookým a plavým synům a dcerám Heimdalla [Rígr]) je povoleno vstoupit do Valhaly, Ódinovy síně. Nikdo jiný nebyl vítán, protože nebyl bílý (ve smyslu: *čistý*) ve své duši a krvi. A teď mi řekněte, kolik z těchto "wiccanů" či "pohanů" by vyhovělo takovému požadavku? Kolik z těchto žen jsou panny (anebo s nikým nic neměly kromě svých manželů) a kolik z nich má *též* světlé oči? ("Oči jsou zrcadlem duše.")

Mužům bylo dokonce zakázáno pozorovat ženy při provádění "obyčejů", pokud sami neměli v daném obřadu nějakou roli (což byl někdy případ jednotlivých knězů boha Freye). Tyto obřady byly vyhrazeny pouze zasvěcencům. "Obyčeje" se považovaly vcelku za záležitost ponejvíce ženskou, muži a ženy měli ve společnosti různé úlohy, a tak měli muži své vlastní válečnické tradice a provozovali jiné obřady (jako zasvěcovací [posvěcovací] obřady válečníků) a také více mužsky zaměřený *galdr*, avšak i zde platila stejně přísná pravidla.

Na ženy se pohlíželo jako na tvory schopné mocnějšího čarování, protože muži nebyli považováni za stejným způsobem magicky založené bytosti jako ženy. Vůbec byly ženy všeobecně více ceněny. Pokud v kmeni přežila jen jedna žena, byl kmen odsouzen k zániku, bez ohledu na to, kolik přežilo mužů, ale jestliže přežil jen jediný muž spolu s několika ženami, pořád mohl oplodnit všechny (a asi nebylo tolik obtížné ho k tomu přesvědčit, ježto všichni muži se nakonec chovají jako psi) a zajistit tak, aby se narodilo dost dětí. Děti jsou základem, na kterých musí stavět všechny společnosti, které chtějí přežít.

Nyní se dostáváme k dalšímu faktu. "Wiccané" a další "pohané" nechápou, jak se zdá, že v uctívání bohyně Matky země šlo především a hlavně o *kult plodnosti*, kde bylo nejdůležitějším úkolem plození a výchova (*kvalitních*) dětí. Z tohoto důvodu vybíraly kruhy Freyiných kněžek z kmene nejlepšího muže, který se stal jejich knězem boha Freye, protože zde šlo nejvíce o *kvalitu* a nejlepší muž mohl přirozeně zplodit nejlepší děti. Z tohoto důvodu měli tito vybraní kněži boha Freye několik žen. Nezdravé, nemocné, slabé či jinak nedokonalé děti byly ponechány v lese, kde je měli sežrat vlci. To se nedělo kvůli chudobě, ale protože to vyžadovalo jejich přirozené náboženství.

A zde si novodobí "pohané" uvědomují, že snad nakonec nejsou vůbec "pohané", protože takový zvyk považují za *krutý*. Toto je však *pohanská* životní filozofie: nechat přežít pouze nejen zdravé a silné, ale zároveň i morální, dobré a krásné. Jen *křesťané* si cení zdegenerovaných dětí, geneticky vadných bytostí, kterým zejména by se nemělo dovolit

přežít, vyrůst a dál se rozmnožovat a tak ničit naše genetické klady v dlouhodobém měřítku. Jen křesťané dávají přednost množství před kvalitou. Jen křesťané považují zabití jednotlivce za hrozné a raději nechají tohoto jednotlivce zamořit celou společnost svým (genetickým) jedem.

V tomto momentě samozřejmě začínají "wiccané" a jiní antivargovští "pohané" šílet, protože jim ponenáhlu začíná docházet, že je snad nakonec rasismus pohanské filozofii vcelku blízký. Vždyť ta eugenika je snad vlastně pohanství *uvedené do praxe*! Možná to není tak divné, že "zuřiví rasisté", jako jsem já, přesto oslavují pohanské náboženství.... Á jééé!

Ódin totiž posílá na Zemi Heimdalla, aby stvořil lepší lidskou rasu. Jeho první pokus se nazývá Trell (vazal), ale je černý, škaredý a hloupý, a tak se o něj Heimdall dál nestará a zkouší to znovu. Dalším výsledkem je Karl (svobodný člověk), který má rudohnědé vlasy, je vysoký a silný. Heimdall ale stále není spokojen a pokračuje. Nakonec má syna zvaného Jarl (v proto-norštině *EirilaR, anglicky Earl), jenž má světlé oči a vlasy, je bystrý a krásný (*Evropan*). Heimdallovi se konečně podařilo stvořit člověka, který je dost dobrý pro Ódina a Valhalu, a tak ho - pouze jeho - naučí runy (tajemství) bohů a Valhala je jeho druhu otevřena. Pouze jeho lidu bude povoleno přejít most, který vede do Ásgardu ("dvůr Ásů" anebo "zahrada Ásů"). Ostatní vzplanou a spadnou, pokud vkročí na tento most, jež je střežen Heimdallem.

Pokud tam chcete vstoupit, musíte být z Jarlova druhu a nevinní a nesmíte mít s sebou nic nečistého, avšak jestliže se pak chcete odtamtud vrátit, musíte zůstat naživu. Samozřejmě vůbec nezáleží na tom, co řeknete, jelikož strážce mostu už zná všechny odpovědi (vždyť je to Heimdall, *bílý bůh* či "Santa Claus", chcete-li, který už stejně ví všechno, co se o jeho dětech vědět dá), ale pokud se mu pokusíte zalhat, jistě vás překvapí to, co se stane (zeptejte se krále Artuše a jeho rytířů...). Jak víme, jen *hodné* děti dostanou na vánoce od "Santa Clause" dárky a ostatní najdou ve svých ponožkách popel a saze (a to je také vše, co zůstane z "nehodných" dětí, které zkusí přejít přes duhový most).

Toto je tedy mytologie, jasně neklamně *rasistický* názor našich předků. Jsou tedy lidé jako já "slepí" a "zneužívají" symboly a náboženství našich praotců, když šíří rasismus? Měl bych být vyloučen z "pohanského" hnutí, když pouze zastávám myšlenky, které jsou zjevně v souladu se stanovisky našich předků a jejich náboženstvím?

Myslím, že by si tito "pohané" měli raději uvědomit, že vůbec nejsou pohané, ale - jak už jsem uvedl - jenom banda křesťanů. Nelze být pohanem *a* zároveň antirasistou. Nelze být pohanem *a* zároveň homosexuálem či jen být k homosexualitě shovívavý. Nemůžete být pohanem *a* nechtít mít rasově co možná nejzdravější děti. Nemůžete být pohanem a přitom vyznávat "volnou lásku". Nemůžete být pohanem a zároveň být tím, koho křesťané nazývají "humanistou".

Avšak pokud se jedná o homosexualitu, platí v pohanské filozofii pro *ženy* jiná pravidla. Ženy mají na výběr, jak budou žít. Pohanské ženy často žily se svými kněži boha Freye jen když bylo potřeba vyhovět "nepříjemnému" rozmnožování a jindy dávaly přednost společnosti jiných žen, což se považovalo za naprosto přijatelné. Jinak řečeno, ženy v pohanské společnosti nijak "nedoplácely" na rozdíl mezi muži a ženami. Musely se řídit zvláštními pravidly, ale měly také zvláštní práva - protože muži a ženy *jsou* rozdílní.

Klidně však můžete být pohanem, který má hnědé oči anebo není nevinný, pak ale nemůžete v *tomto* životě vykonávat "obyčeje" ani zpívat "magické písně" (což stejně tvoří jen malou část pohanství). Prostě musíte počkat na příští život, dokud nevyhovíte daným morálním a genetickým požadavkům. Možná tyto požadavky splníte až v životě následujícím po příštím životě, v tom však není žádná potíž, pokud jste pohan, neboť pohané věří ve věčný život jednotlivce v rámci rodu. Když zemřeme, vlastně si uděláme

jen takovou malou přestávku, abychom byli očištěni, než se vrátíme do života v nově narozených dětech v našem rodě. I když jsou někteří Evropané takříkajíc trochu "geneticky znečištěni" a například mají hnědé oči, dá se to vyřešit uplatněním rasové hygieny po několik generací. Ti, kteří ve Valhale nejsou dosud vítáni, přijdou do říše Þrúðheimr, Sessrýmnir nebo jiného božského příbytku a také samozřejmě do místa zvaného Hel (*každý* tam v okamžiku své smrti zamíří).

Toto je tedy pohanství.

Musím opětovně zdůraznit, že i když zde používám skandinávská jména a mytologii, *nemluvím* pouze o Skandinávii a Skandinávcích anebo jen o skandinávské podobě dávného náboženství. Ať už Baltové, Románi, Řekové, Galové (či "Keltové", chcete-li), Germáni, Slované, Finové (Ugrofinové) nebo Skandinávci, všichni jsme původně Evropané Jarlova druhu a jednou jsme všichni vyznávali toto dávné náboženství. Je jedno, zda nazýváme boha (letního) světla Bald ("konec dne") anebo Bělobog ("bílý bůh") a boha (podzimní) temnoty Hódr ("kápě") anebo Černobog ("černý bůh"). Nezáleží na tom, jestli říkáme bohyni lidské plodnosti Freyja ("láska") anebo Afrodíté ("pěna"). Ať už se bůh nebe jmenuje Týr ("čest"), Uranos ("nebesa", "obloha", "nebeská klenba") nebo Svarog ("nebesa", "obloha", "nebeská klenba"), na tom nezáleží.

Křesťanské tvrzení, že Bělobog je "dobro" a Černobog je "zlo" je skvělým příkladem ignorantského a nesmyslného křesťanského výkladu. V pohanství není žádné "zlo", pouze přirozená a nezbytná stránka života a přírody.

Po přečtení tohoto článku byste měli vědět, zda *jste* pohané či ne a jestli se máte tímto výrazem popsat nebo ne. Já vím, že *jsem* pohan. Možná zkažený, nespolehlivý a cynický podvodník "Loki", ale stále pohan.

Varg "Loki" Vikernes
6. ledna 2005

In hoc signo vinces!
(V tomto znamení zvítězíš!)

Část II.

Svatý grál

Mýtus o Svatém grálu je často spojován s Ježíšem a křesťanstvím, avšak jako téměř všechny náboženské mýty v Evropě (i ve světě obývaném lidmi z Evropy) má tento mýtus evropské kořeny – tj. pohanské kořeny.

Staří uctívali Slunce, které se ve Skandinávii (ve starověku) nazývalo Sōwilō či Sunnōn, a Měsíc, Mēnan, jakožto nejdůležitější božstva našeho světa. Uctívali také nebeského Boha, TīwaR, a Nohyni matku, Erþō. Všichni ostatní bohové a bohyně jsou v podstatě jen mužskými či ženskými emanacemi těchto prvotních božstev.

Nejdůležitější z těchto tří hlavních tváří nebeského Boha je král bohů, WōðanaR. Je ztělesněním sil nebeských těles – ať už Slunce za dne či Měsíc v noci – a byl zodpovědný za přivádění nejlepších mužů a žen zpět domů, do říše bohů, když zemřeli. ÞunraR byl ztělesněním gravitace, která mj. přivádí zpět na Zem déšť. Všechna vlhkost, jež se hromadí v mracích, se vždy vracela zpět díky gravitace, umožňujícím lidem pěstovat plodiny. ÞunraR byl jinými slovy bohem zemědělství. FraujaR, známý také jako Weiha, byl jak slunečním bohem, tak bohem plodnosti odpovědným za setbu a sklizeň plodin.

Sōwilō (Slunce) nebylo mužské božstvo, ale vlastně ženské, a Mēnan (Měsíc) nebylo ženské božstvo, ale vlastně mužské. Nicméně WōðanaR i FraujaR, ale především BalðraR, představovali mužskou stránku slunečního božstva, a ženská stránka lunárního božstva je nejznámější jako Skaðō. Jinými slovy, dvě hlavní nebeská tělesa byla mužská *a* ženská. Naši předkové rozeznávali, že *všechny* síly v přírodě jsou mužské a ženské, a proto všichni bohové mají své ženské protějšky. Ačkoliv jsou dny v týdnu, od soboty do neděle, známé jako den Sōwilō/Sunnōn (žena), Mēnan (muž), TīwaR (muž), WōðanaR (muž), ÞunraR (muž), FraujaR (muž) a HaimaþellaR (muž), byly naopak i dny BalðraR (muž), Skaðō (žena), Erþō (žena), Frijjō (žena), Sibjō (žena), Fraujō (žena) a Fergunjō (žena). Ačkoliv je většina dnů nejznámější dle svých mužských jmen, první a nejdůležitější a nejposvátnější den týdne byl pojmenován po ženském aspektu Slunce.

Jako nejposvátnější starověké evropské symboly známe hákový kříž a trojskou pevnost, oči a dlaně nebeského Boha, a jiné symboly Slunce a/nebo Měsíce a dalších nebeských těles. Nejženštější starověký symbol je trochu jiný. Ze zpráv římského historika Cornelia Tacita víme, že lidé žijící v severní Evropě v 1. století uctívali u posvátných pramenů božstvo známé jako NerþuR (či Nerthus). Tento tajemný NerþuR je chotěm Skaðō. Skaðō a NerþuR byla božstva posvátných pramenů, řek a jezer. Tacitus popsal NerþuR jako bohyni, avšak ve skutečnosti je ženským božstvem v tomto páru Skaðō. Záměna může být způsobena následkem toho, že se v obřadech obě božstva objevovala společně; někdy mužské božstvo v čele procesí a někdy ženské božstvo v čele procesí.

Jméno Skaðō se překládá jako "újma", "stín" a "pramen" (z germánského kořene *skaþ*). Nazývala se také Anduradīs, protože přibývající a ubývající Měsíc vypadá jako malá nebesa, známá ve starověké Skandinávii jako *anduraR*. Jak víme, měsíční svit může být skutečně škodlivý (*skaþ*), pokud jsou mu vystaveny slabé duše, jedná se o zemský stín (*skaþ*), jenž působí, že Měsíc vypadá jako nebe, *a* Měsíc byl uctíván u posvátných pramenů (*skaþ*). Její manžel, NerþuR, se proto nazýval také AnduragoðaR.

Tento lunární kult byl tajemným a uzavřeným kultem žen (kněžek) a jejich mužským druhem byl kněz (jeden pro každý „rej" kněžek). Posvátné prameny se považovaly za lůno Matky Země. Také bohyně, nazývané *dísir* (plurál), měly své jméno odvozeno z další role, kterou v tomto kultu hrály. Slovo *dís* (singulár) se překládá jako "krmě z ňadra" a "mateřské mléko", z indoevropského *dhû* či *dheu*, ačkoliv začalo mít význam "bohyně" či "ctěná žena". Kromě obřadů Měsíce u posvátných pramenů se pořádaly

sluneční obřady na vrcholcích hor a kopců (odtud výraz "vysoká slavnost" [high festival], který dnes stále používáme), jež měly často tvar ženského prsu.

Posvátné prameny se používaly při mystériích k očistě těla, a jak všichni víme, Fraujō se znovu rodí každý rok, když se vynořuje z posvátné vody (o letním slunovratu) a mnoho ohňů plane na pobřeží jako její "náhrdelník z plamenů" (*Brísingamen*). Pouze neposkvrněným bylo dovoleno se byť jen dotknout posvátné vody, a skandinávská mytologie nám říká, že všichni, kdo se posvátné vody dotkli, se stali "bílými". Posvátné prameny se také používaly k trestání zločinců tím, že v nich byli topeni, a byli tak znovu "vyběleni " – protože smrt nás všechny očišťuje – tak jako v životě voda zbavuje naše těla špíny. Jak oheň (Slunce), tak voda (Měsíc) dokážou život dávat a očišťovat nás, ale také život brát.

Na posvátný pramen se tedy pohlíželo jako na život dávající (jako lůno Matky Země), ale také očišťující (jako místo, kde "bílé" panny omývaly svá těla) a život beroucí (jako místo popravy). Posvátnými prameny mohly být jezera, řeky a vodopády, ale také bažiny a umělé studny, nebo je mohly symbolizovat posvátné kotle. Příkladem takového posvátného kotle je halštatský vůz s koly, bojovníky a obrem podpírajícími kotel. Pochází někdy z roku 700 př. n. l. a byl nalezen v Halstattu (v Rakousku, pokud si pamatuji). Toto je původ mýtu o svatém grálu. Přinášel "spásu" (očistu skrze smrt) a "věčný život" (ženské lůno, z něhož se znovu rodíme) těm, kteří ho vlastnili. Povznášel člověka k AnsgarðaRu, domovu bohů.

Nicméně starověká mystéria umožňovala mužům a ženám, aby se povznesli k bohům i *za života*. Zasvěcovaní sestupovali do Haljō, říše Měsíce, a vzhůru k AnsgarðaR, říši Slunce, přes tři posvátné studny pod kořeny posvátného jasanu. Pověsili se na strom a odložili svá těla. Po tomto procesu zasvěcení se však vraceli do života jen "bílí", protože jen "bílí" mohou přejít přes duhový most do nebe nezraněni a přežít trojí žár v božském ohni WōðanaRa. Nečistí budou spáleni a zůstanou mrtvi.

V AnsgarðaR se zasvěcovaný potkal s princem či princeznou, kterými byl BalðraR či Īþund, jak se to stalo Popelce v pohádce, a sjednotil se s ním či ní při božské svatbě, nazývané starověkými Řeky *eskatogami*. Runy (tajemství) jsou psány řečí BalðraRa a Īþund, a proto říkáme, že tajemství – či spása, pokud chcete – je odhaleno, když zasvěcovaný políbí božstvo. Toto je *unio mystica*; chvíle, kdy zasvěcovaný cítí, že se spojil či spojila s božstvem v jedno.

V nebeské říši nemůže existovat nic nečistého a pouze ti, kdo pocházejí z Jarlova rodu (tj. světloocí a světlovlasí Evropané se světlou kůží) jsou vítání a mohou poznat tajemství. Pouze Jarlův rod se může povznést k bohům, s pomocí starověkých mystérií a posvátného pramene. S pomocí starověkého evropského náboženství.

Žido-křesťané tedy přece jen mají pravdu: svatý grál přináší spásu a uzdravení, ale ne *jim*… a my jsme nejen našli svatý grál; my ho již *nejméně* 7.000 let vlastníme; od doby kamenné, nějakých 5.000 let před narozením Ježíše.

Protože toto je ruská webová stránka [www.burzum.org], mohu upozornit na skutečnost, že v tomto mýtu není nic, co by bylo v rozporu se slovanskou mytologií. Pokud zaměníte skandinávská jména za slovanská, uvidíte, že slovanská mytologie je stejná jako skandinávská. Skandinávské pohanství je stejné jako slovanské, protože jsme jednoduše různými kmeny téže rasy: Jarlova rodu. TīwaR je totéž jako Svarog ("tvořit" či "obloha"); WōðanaR, ÞunraR a FraujaR jsou totéž jako Triglav ("s třemi tvářemi"), tři nejdůležitější tváře Svaroga, nebeského Boha, a proto WōðanaR je také totéž co Svarog (nejdůležitější tvář Svaroga, král bohů); ÞunraR je totéž co Perun; FraujaR je totéž co Veles. FraujaR je také znám jako Weiha a Veles je také znám jako Svjatevit (Svantevit), a *obě* jména se překládají jako "svatý". BalðraR a HaimaþellaR jsou totéž co Bělobog, Dažbog, Kolada a Ovsen. Jak víme, HaimaþellaR ("Santa Claus") je také znám jako"bílý bůh" (*Belo-bog*), a

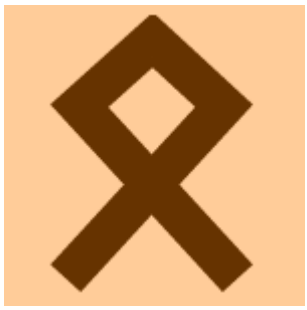
jeho trůn má být na severním pólu. Dále Frijjō je totéž co Lada a Velikaja Mater; Fraujō je totéž jako Lelja; Haljō totéž co Hela; AnsgarðaR je totéž co Svarga; a tak dál.

Ať už římské, řecké, baltské, galské, uherské, slovanské či skandinávské, na tom nezáleží, alespoň ne v souvislosti s náboženstvím. Čím blíže jsme Skandinávie ("ostrovy Skaðō") a Baltskému moři, tím jsme rasově čistší Evropané, ale je ovšem nepodstatné, kde žijete či z jakého kmene pocházíte: *všichni* "bílí" jedinci světlé evropské rasy (Jarlova rodu) jsou vítáni v AnsgarðaR (Svarze, Tróji, Ilionu, Olympu, či jak to nazýváme). Mohou se všichni, tak jako Popelka, spojit v *jedno* s božstvem (tj. stát se *úplnými*).

Varg "Kacíř" Vikernes

Jména skandinávských božstev zmíněná v tomto článku

Ve starověku	V době Vikingů	Překlad jmen	Význam
Sōwilō	Sól	Samotný, Nezávislý	"Slunce"
Sunnōn	Sunna	Sluneční paprsek	"Slunce"
Mēnan	Máni	Míra	"Měsíc"
TīwaR	Týr (pl. Tívar)	Čest, Bůh	
Erþō	Jörð	Země	"Matka Země"
WoðanaR	Óðinn	Mysl, Myšlenka, Vztek	
ÞunraR	Þórr	Věrnost, Věrnost	"Hrom"
FraujaR	Freyr	Láska	"Pán"
Weiha	Véi	Posvátný	"Svatyně"
BalðraR	Baldr	Čistý, Nevinný	"Bílý"
Skaðō	Skaði	Újma, Stín, Pramen	
HaimaþellaR	Heimdallr	Domácí strážce	
Frijjō	Freyja	Láska	"Paní", "Manželka"
Sibjō	Sif	Příbuzenství	
Fraujō	Freyja	Láska	
Fergunjō	Fjörgyn	Hora, Louka	
NerþuR	Njörðr	Nižší úžina	
Anduradīs	Öndurdis	Nebeská Bohyně, Bohyně procesí	
AnduragoðaR	Öndurgoð	Nebeský Bůh, Bůh procesí	
AnsgarðaR	Ásgarðr	Domov bohů (Ásů)	
Haljō	Hel	Dokonalý, Zdravý, Štěstí	"Peklo"
Īþund	Íðunn	Vykonávající práci	

In hoc signo vinces!
(V tomto znamení zvítězíš!)

Část III.

Jeden prsten

Jak může fiktivní příběh J.R.R. Tolkiena o Jednom prstenu natolik ovlivnit takové množství lidí a jak s tím souvisí s pohanství? Tolkien byl profesorem anglosaské jazykovědy, a ačkoliv byl katolík, byl etnickým Evropanem silně ovlivněným pohanskými myšlenkami během svých lingvistických studií, ale i když ve svých knihách použil některé křesťanské myšlenky – jako je koncept "dobra" versus "zla" – jeho knihy obsahují mnoho pohanských myšlenek.

Ústředním tématem "Pána prstenů" je Jeden prsten. Na samotný prsten napsal Sauron při jeho výrobě poslední verš básně:

"Jeden prsten vládne všem,
jeden jim všem káže,
jeden všechny přivede,
do temnoty sváže."

Je to hádanka, a když se ji pokusíme vyřešit, vyjasňuje se, že jediný prsten, který vládne, přivádí do temnoty a svazuje všechen život, je *čas*. Všem nám čas vládne, časem jsme vymezeni, čas nás jasně přivádí do temnoty a čas nás svazuje – je jen otázka času, kdy všichni zemřeme a zapomeneme, a nikdo tomu neujde. Čas nemá počátek ani konec, tak jako prsten. Trvá navždy a Sauron potřebuje zkazit čas, aby mohl svět zahalit ve svou temnotu. Jedinou postavou v knize, která se nezdá být příliš pohnuta smrtí ani časem, je Gandalf Šedý. Ve skutečnosti zemřel při boji s Balrogem, ale prostě se vrátil jako Gandalf Bílý.

Říkám to proto, že Gandalf je jméno, které dobře známe ze skandinávské mytologie, Gandálfr, a překládá se jako "čilý elf" či "magický elf". Samotné slovo elf je odvozeno od proto-norského *alpt* ("labuť", "věčný"). Ztělesňuje "věčnou magii našich duší". Balrog je také jméno odvozené z proto-norštiny. Nejedná se o jméno ze skandinávské mytologie, ale překládá se jako "síla ohně" či "bůh ohně " (jako norské *bálrok*). Nenasytnost podlidských trpaslíků zapříčinila vypuštění této síly ohně z hlubin Země.

Dle mytologie ztratilo lidstvo svou nesmrtelnost, protože jsme nežili, jak jsme měli, *nebo* protože jsme ještě nebyli dokonalí. Lidstvo bylo přinuceno žít na Zemi, protože jsme si ještě nezasloužili žít mezi bohy. Proto WōðanaR (Ódin) poslal HaimaþellaRa (Heimdall) z AnsgarðaRu (Ásgardu), aby z krve bohů vytvořil lepšího člověka. On tak učinil a nejlepším výsledkem byl Jarlův rod. Na rozdíl od obrů (známých jako kyklopové, trolové, titáni atd.), kteří tvořili první proto-lidi, nebyly nové lidské rasy nesmrtelnými tvory. Ani

Jarlův rod nebyl dostatečně čistý, aby žil navždy, avšak když zemře člověk, posvátný oheň (Slunce) vypaří *hugr* ("mysl") a odvede ji zpět do božské říše Slunce (AnsgarðaR). Pak se znovu rodíme, když jsme očištěni touto silou ohně (*bálrok*). Protože v každém životě, který žijeme, se učíme něco nového a stáváme se lepšími. Podržíme si, co je dobré a zbytek odstraní oheň; všichni jsme očišťováni Sluncem. Nakonec bude Jarlův rod hoden života mezi bohy v AnsgarðaR.

Gandalf *Šedý* se tudíž stává Gandalfem *Bílým*, když se vrací po zabití Balrogem. Je lepším po očištění silou ohně, jež je následkem podlidské nenasytnosti lidstva. Ačkoliv zemřeme a ještě nejsme nesmrtelní tvorové (elfové), naše mysli (naše "magie") jsou věčné – jako Gandalf ("magický elf", "věčná magie"), a ty se vždy vrací po naší smrti k životu, v novém těle.

O Jednom prstenu je známo, že kazí život, tak jako čas kazí nás všechny. Nic špatného, co spácháme v životě, nelze neudělat. Pokud udělám chybu, musím s ní žít po zbytek života. Ačkoliv Slunce (Balrog) naše mysli po smrti očistí, je obtížnější se *v životě* stát čistším a nevinnějším. Pokud jsme se stali nečistými, nejčastěji jen můžeme přestat být ještě špinavějšími. Stejně jako se stává těžším a těžším nést na svých bedrech své chyby, jak stárneme, tím těžší je pro Froda ("moudrého") nést Jeden prsten, čím blíže se dostává k Hoře osudu (stáří).

Frodo a ostatní hobité jsou nevinní tvorové, ale Frodo je rovněž moudrý, soudě dle jeho jména – a vskutku moudřejší a zvídavější než ostatní hobité. Jediný, kdo ho na jeho výpravě doprovází, je Sam, který je také znám jako "Sam Moudrý". Pouze *nevinní* a *moudří* mohou vůbec snít o tom, že dojdou k Hoře osudu, aby zničili Jeden prsten. Méně nevinní tvorové, jako lidé či trpaslíci, nemají naději a místo toho je prsten v mžiku zkazí. Na druhé straně, elfové (včetně Gandalfa) smrt již překonali. Již jsou "bílými", takže proč by měli chtít se tohoto prstenu zkázy byť jen dotknout, když by pak byli znovu zkaženi? Místo toho jednají tak, jak budeme muset jednoho dne jednat i my, a na konci knihy opouštějí náš svět, aby žili v AnsgarðaRu "za mořem (vesmír)".

Hobité jsou obrazem nevinnosti, ještě nejsou zkaženými muži a ženami naší rasy. Trpaslíci jsou tvorové zkažení nenasytností a lidé jsou zkažení mocí. Elfové představují nadčlověka, který není Jedním prstenem zkažen. Několikrát je jim prsten nabídnut Frodem, ale oni s ním nechtějí mít nic společného. Ani se nechtějí prstenu dotknout ze strachu, že by mohli ztratit svou nesmrtelnost. Arwen, elfí panna, se musí vzdát své nesmrtelnosti, když se rozhodne vdát za Aragona, pouhého člověka. Když tak učiní, nebude již věčná (elf). Celá Středozemě se stává stále zkaženějším místem, takže se elfové rozhodli ji opustit, přejít velké moře na západě (západ slunce) a přesunout se na jiný kontinent. Nicméně tuto cetu mohou podniknout jen elfové – pouze elfové a Frodo proto, že když on zničí Jeden prsten v Hoře osudu, vítězí také nad zkázou života a stává se nesmrtelným. Vlastně se sám stal elfem!

Abychom mohli vstoupit do síně WōðanaRa, říše Slunce, musíme být nevinní. Vše nečisté, co si přinášíme do smrti, bude spáleno na popel a nevpuštěno do AnsgarðaRu. Zůstane z nás jen ta dobrá část, jen část, která je "bílá". Zcela zkažený jedinec jinými slovy přestane existovat, protože z něho či ní nic nezbude po tom, co Slunce odstranilo vše nečisté, kdežto téměř naprosto "bílý" jedinec započne svůj příští život, tak říkajíc, s mnohým zavazadlem a zkušeností, protože byl schopen to přinést do AnsgarðaRu, když zemřel ve svém minulém životě. Když umíráme, ponecháváme si jen čisté části a zbytek ztrácíme, a když znovuzrozeni máme při sobě stále čisté části z minulých životů, uchovány v nevědomí – a staneme se ještě lepšími lidskými bytostmi.

Mrtví cestují přes moře na lodi (tj. cestují přes prostor mezi zemí a Sluncem) a my po celé Skandinávii vídáme obrazy takových lodí na skalních rytinách z doby kamenné a bronzové. I hroby našich předků měly často tvar lodí. Tyto lodě měly po smrti našich otců převést věčnou magii našich myslí – *elfů* – do říše Slunce.

Toto je cíl pohanství; stát se lepším, bělejším a zářivějším, víc a víc se podobat dokonalým bohům. Zachovat to, co je čisté, a zbytek odstranit. To také vysvětluje, proč naši předkové mohli "nedostatečné" děti dávat do lesů, aby je tam sežrali vlci, a ve skutečnosti na tom nezáleželo: jejich duše nebyly zkažené a stejně se znovu narodily. V podstatě nedošlo k žádné ztrátě.

"Saruman Bílý" je příkladem toho, jak to dopadne, pokud se nám nepodaří tyto biologické zákony dodržovat. V knize kříží lidi z kopců s orky a vytváří armádu polo-orků, kteří dokážou putovat ve dne i v noci. Kvůli této osudné chybě se z něj stává "Saruman Mnohobarevný" – a již není "bílý" (čistý a úctyhodný).

Řád Vala, v jehož čele byl Saruman, je totéž co pohanský kruh zasvěcenců. Vala je ve skutečnosti norské jméno, jímž se nazývali pohanští zasvěcenci. Toto jméno je nám známo díky synovi WōðanaRa, nazývanému (v norštině) Váli či Völi ("vyvolený"), žijícímu ve Valaskjálfu ("rituálnímu místu vyvolených"). V množném čísle je jeho jméno vlastně Vala. Saruman byl "Bílý", ale stal se "Mnohobarevným", a Gandalf byl "Šedý" a stal se "Bílým". Byli součástmi kultu, jehož cílem bylo se stát "bílým", jako byl původně jejich vůdce Saruman, než se dopustil své chyby. Saruman mísil rasy, a proto se prohřešil, kdežto Gandalf byl očištěn Balrogem a proto se vybělil. Šedé bylo odstraněno, a to, co zůstalo, bylo bílé.

Dalším příkladem pohanské ideologie v "Pánu prstenů" je skutečnost, že Aragon žil tak dlouho ve vyhnanství, protože jeho předek Isildur se dopustil strašné chyby a nezničil prsten, když měl možnost. Dragona znepokojuje skutečnost, že tato slabost spočívá v jeho kvri. Tak jako naši předkové nutili zločince odejít do vyhnanství, Aragon tak učinil dobrovolně, protože nechtěl ovlivňovat svět svou slabostí.

Toto jsou jen příklady toho, jak pohanský je "Pán prstenů", avšak v této knize je ještě více pohanského symbolismu a pohanské ideologie. Tolkien byl možná ovlivněn evropským pohanstvím a svou evropskou krví více, než si sám jako katolík uvědomoval, v každém případě si však myslím, že tato kniha je zajímavým příkladem toho, jak pohanské ideje, jména a symboly dnes dokážou povzbudit pohanské instinkty tolika lidí a přilákat je k něčemu, co je tak hluboko zakořeněno v našich genech. Také víme, že Tolkien chtěl, aby se tato kniha stala mytologií Británie, a dle mého názoru to není špatný nápad. Není to o nic méně pohanské či hodnotné než např. mýty o králi Artušovi a Prstenu Nibelungů.

Dokonce fiktivní příběh, jenž využívá zčásti skrytý pohanský symbolismus, může poskytnout "křesťanským Evropanům" více "spásy", než by kdy dokázala "bible svatá", a být větším zdrojem touhy po kráse, světle a věčnosti než byl kdy asijský "ráj". Představte si, jak by pohanská mystéria ("tajné náboženské obřady") ovlivnila jedince naší rasy, když pouhý román, jako je tento, může vzbudit takové emoce?

Temnota, v níž žijeme, musí být nahrazena světlem, jinak brzy budeme trvale oslepeni. Otevřeme oči před pravým světlem a obejměme BalðraRa (Baldr) a Īþund (Idunn), tak jako jsme to dělali v minulosti. Jediným důvodem, proč dnes nevidíme světlo, je, že jsme zavřeli oči a odmítáme je otevřít jen proto, že nám to říkají jacísi asijští modláři a jejich odporní evropští přisluhovači. Probuď se, Evropo!

Varg "Šedý" Vikernes

Ignem amoris
(Oheň lásky)

Část IV.

Ultima Thule

Všechna náboženství mají mytologické vysvětlení stvoření Země a lidstva, která jsou často velmi podobná, a to pravděpodobně proto, že jsou stejného původu. Stále se opakujícím tématem je sestoupení bohů, kteří poté bojují a porážejí rasu obrů, kteří jsou často popisováni jako drak či had. Země a lidstvo jsou poté stvořeni z ostatků těchto obrů.

Ze skandinávské mytologie se dovídáme, že první lidská rasa byla stvořena, když bohové dali červům v těle obra lidskou podobu. Bohové však nebyli s touto rasou spokojeni a Ódin pověděl Heimdallovi, aby odešel do Středozemě a lidstvo vylepšil tím, že do nich vloží krev bohů. Použil jméno Rígr ("vládce") a první vylepšená rasa se nazývala rod Trella ("otroka"), který sestával z ošklivých a hloupých černých lidí s tmavými vlasy a vrásčitou kůží. Ódin nebyl s výsledkem spokojen a Heimdall se musel dál snažit, aby dostal rasu hodnou Valhaly. Po dalším neúspěšném pokusu, rodu Karla ("svobodných mužů"), nakonec uspěl, když stvořil lidskou rasu hodnou Valhaly. To byl krásný rod Jarla ("hraběte"). Tento rod sestával z vysokých a světlých mužů a žen se světlými vlasy a světlýma očima. Byli moudří a obratní ve všem, co dělali, a Rígr je učil runám (tajemstvím) bohů. Stvoření tohoto nejmladšího rodu, Jarlova rodu, se odehrálo na ostrově, který nyní známe jako Atlantida.

Když zbývající obři nakonec tuto novou rasu objevili – asi 200.000 let po tom, co byl Jarlův rod stvořen a držen v bezpečí tajného údolí v Atlantidě – vzbouřili se proti bohům. Þórr je musel pobít nebo je svrhnout do propasti, protože vylézali z jeskyní, v nichž žili, a ohrožovali existenci Jarlova rodu. Atlantida, v níž byl stvořen Jarlův rod, se časem potopila do moře, někdy mezi 35.000 až 80.000 lety, a přeživší členové Jarlova rodu byli nuceni přesídlit.

Þórr, bůh gravitace, uvedl planetu do pohybu, aby se otáčela kolem své osy, a lidé na Zemi poprvé zakusili změnu ročních období. Než k tomu došlo, byly věčně jen léto či zima, v závislosti na tom, kde člověk na Zemi žil. Atlantida byla jinými slovy skutečně ledovým mořem. Byla však pokryta ledem jen dočasně a nakonec se asi před 13.000 lety, kdy skončila poslední doba ledová, štíty hor Atlantidy vynořily z ledu jako ostrovy. Z tohoto důvodu nazýváme tuto zemi Skandinávie, z germánského Skaþinawjō, které se překládá jako "Ostrovy Skaþōn". Skaþōn byl později znám jako Skaðō, a nakonec – v době Vikingů - jako Skaði, což byla bohyně horských řek a dcera deště, který smýval led zpět do spásného moře, Njörðra, jehož si, jak se říká, vzala za muže.

Když led pokrývající Atlantidu roztál, někteří přeživší z Jarlova rodu šli po hřbetu ledovců na sever, zpět do tajného údolí, kde byli stvořeni. Někteří žili jako nomádští lovci na samotném ledu či na vrcholcích hor vynořujících se z ledového moře, a my máme archeologický důkaz o jejich přítomnosti na horách v západním Norsku asi před 13.000 lety. Asi před 8.000 lety se usadili na prvních nížinách bez ledu v jižním Norsku, které stále nazýváme Jæren ("hřbet"). Další kmeny se usadili v dalších částech Evropy, až v Řecku a Velké Británii, na Iberském poloostrově a Itálii, a v Egyptě, údolí Hindu, Urumqi/Ürümchi (v Číně), Sumeru a možná dokonce v Americe (což by vysvětlovalo existenci kennewického muže).

Když Pýtheás z Massilie (Marseille) před 3-400 lety př. n. l. navštívil Norsko, nazval ji Thule. Jméno Thule je odvozeno z germánského *þuliz* (protonorského *þuliR*, norského *þulr*), které se ve starověku používalo jako jméno pro zasvěcence či "velekněze" Ódina. Sám Ódin byl znám v době vikingů jako Fimbulþul (Velký *þulr*), kteréžto jméno používal, když jako avatár navštívil Zemi a procházel mezi smrtelníky. Slovo *þuliz/þuliR/þulr* se překládá jako "řečník", "mluvčí", "ten, jenž je pozvednut (k bohům)" a "břímě (obětního

stromu)". Řecká verze jména Thule (Thul-ē) by se pak přeložila jako "země *þuliz*". Thule je jinými slovy "země zasvěcenců".

Část Norska, kterou Pýtheás navštívil, byla identifikována jako Hålogaland v severním Norsku. Je proto velmi zajímavé vidět, že Hålogaland se překládá jako "země zasvěcených" a "svatá země", z druhého pádu dávného norského slova *hálugr*, jež se překládá jako "svatý" a "zasvěcený" či "zasvětit". Ačkoliv se *hálugr* překládá jako "svatý", původní význam slova je "vysoký plamen". To je jméno Slunce – Ódinova oka – které se nakonec stalo synonymem ke slovům "svatý", "zasvěcený" a "osvícený".

Na jih od Hålogalandu je horské pásmo známé jako Jotunheimen ("domov obrů") a toto jsou hory, z nichž přišli obři, když zaútočili v Atlantidě na Jarlův rod, když zjistili, že bohové tajně stvořili a zaučili novou rasu lidí. Skandinávský poloostrov - známý ve starověku jako ostrov – *je* Atlantida a Hålogaland v severním Norsku je tajné údolí, kde bohové stvořili Jarlův rod. Jak říká Platón, nachází se za Herkulovými sloupy (které jsou v Dánsku).

Řekové stejně jako Sumerové tvrdili, že původně přišli ze země nazývané Hyperborea ("nejzažší sever", "země za severním větrem"), avšak tato země se také – dle Římanů – nazývala Ultima Thule ("nejzažší Thule"). Hyperborea, Ultima Thule a Atlantida jsou tedy všechno názvy Skandinávie a všechny evropské kmeny, které dnes žijí mimo Skandinávii, se kdysi z této země odstěhovaly, někdy ve starověku či později.

Jarlův rod se nicméně nerozšířil v severní Skandnávii, ale v jižní Skandinávii, jmenovitě v Dánsku ("zemi Dan"), která je známá jako sýpka Skandinávie (a mohu dodat, že starověké Dánsko také zahrnovalo části jižního Švédska a severního Německa). Z tohoto důvodu *nejzažší* Thule, severní Norsko, zůstala mýtickou zemí, neznámou a mystickou i pro většinu lidí v jižní Thule/Skandinávii, a proto se původní domovina nenalézala v Thule, ale v *nejzažší* Thule.

Různé kmeny odcházely ve vlnách, pravděpodobně vždy, když se Dánsko přelidnilo nebo když byly donuceny okolnostmi, a některé kmeny odešly až v temném středověku (předcházející dobu Vikingů), kdy Anglové, Sasové a Jutové vpadli do Anglie ("země Anglů"). Anglové přišli z dánských ostrovů, z nichž největší byl Fyn s městem Odense ("Ódinův ostrov") a Sjælland ("mořská zem"), Sasové přišli ze severního Německa a Jutové z Jylland – z dánského poloostrova, který je také znám jako Jutland ("země Jutů").

I dnes vidíme, že rasově nejčistší evropské kmeny žijí ve Skandinávii a kolem Baltského moře, a čím blíže Skandinávii a Baltskému moři, tím čistší je obyvatelstvo. Je to však jen logické, protože čím dále od Skandinávie a Baltského moře, tím více různých kmenů se mísilo s neevropskými rasami; s rody Trella a Karla.

Nejméně znečistěnými jedinci Jarlova rodu jsou krásní, blonďatí a modroocí Evropané – samozřejmě světlé kůže – s krevní skupinou 0 či A (krevní skupiny AB a B jsou neevropské), kteří jsou dolichocephaličtí nebo mesocephaličtí (*tj.* jejich lebeční index je přibližně 0.78). Náš ideál je rasová čistota, ale i ti nejčistší z čistých mají krev obrů. Lidstvo – včetně Jarlova rodu – je stvořeno pomocí krve bohů *i* obrů.

Pesimisté – jako někteří žido-křesťané (např. někteří gnostici) –vidí stvoření jako *trest*, a považují krev obrů za "hřích" ("prvotní hřích"), jenž vždy půjde s námi a činí nás ničemnými. Dle jejich mytologie jsme Luciferem a jeho padlými anděly, svrženými z nebe a nucenými žít na Zemi kvůli jakémusi "hříchu", který jsme spáchali. Věří tomu, že naše hmotná těla jsou vězením, která nám brání vrátit se do nebe, a že svět, v němž žijeme, je peklo.

Optimisté – jako pohané – vidí stvoření jako *příležitost*. Nejsme vystaveni tomuto "peklu"

a pozemskému životu, abychom byli trestáni, ale protože se máme něčemu naučit a zlepšit se. Bohové se spojili s obry proto, že potřebovali mít spojení s něčím hmotným, aby svět hmotně ovlivnili. Jarlův rod je nástrojem bohů, aby s ním mohli komunikovat a ovlivňovat a používat ho k dosažení svých cílů. Naše mysl a duch jsou jednoduše elfové ("věční"), které můžeme popsat jako "malé kousky a částečky" božstva, jež nazýváme Tīwaz/TīwaR/Týr ("čest", "bůh[bohové]"), Svarog ("nebe", "tvořit"), Jupiter ("otec bohů"), Divas/Deus ("bůh [bohové]") atd. Vždy, když umíráme, se tyto stále čisté ("bílé") součásti těchto "kousků a částeček" vrací s božstvem, než jsou seslány zpět na Zem při našem novém zrození v rodě. Cíl každého jedince je zajistit, aby když umíráme, byla mysl nejen "bílá", ale také posílena a zpevněna, aby božstvo, od něhož jsme odloučeni, bylo naší existencí posíleno. Když je božstvo dostatečně silné, vrátíme se k němu a zůstaneme tam – což žido-křesťané nazývají jako "nebe" či "ráj", ale je známé tako jako "nirvána".

Jediným způsobem, jak toho dosáhnout, je být "bílý" a žít jak máme, dle pohanské životní filosofie. Žido-křesťanským řešení bylo život *zavrhnout* a tak zůstat "bílý", ale skutečný řešením je "bílý" život *rozvíjet*. Rasové čistota je nutná, protože čím víc krve obrů v každém z nás je, tím těžší je žít, jak bychom měli. Čím světlější a jasnější je jedinec, tím blíže je on či ona bohům. Každá tělesná potřeba či touha v nás pochází z obrů. Spisovatel H.P. Lovecraft to přesně nazval "Volání Cthulu" – což je v podstatě volání krve obrů; volání Ymira, Jörmungandra, Tiamat, Leviathana, Satana či jak sílu obrů nazýváme. Špatné pouze je, když naše životy ovládne. V našem nitru probíhá zápas mezi krví obrů a duchem bohů, avšak kdyby nebylo krve obrů, nikdy bychom se nemohli ani rozmnožovat nebo jíst a jen bychom se vrátili k božstvu, aniž bychom udělali cokoliv k zlepšení či posílení. Zůstávali bychom v pořádku "bílí", ale nebylo by zlepšení žádného druhu – a život by neměl žádný účel (jak je tomu v případě žido-křesťanů a dalších, co úspěšně život zcela zavrhli).

Abychom produkovali více a pokud možno *lepší* lidské bytosti, potřebujeme se zamilovat a milovat se, tak jako se potřebujeme podvolit hladu, abychom přežili. Proto se bohové smísili s obry, protože potřebovali jejich přirozenou podstatu, aby, aby stvořili lidstvo, jež potřebovali. K účinnému zlepšování a posilování mysli dochází při účasti na starověkých (pohanských) mystériích a tím, že se vystavíme *mysterium tremendum, facinans et augustum* ("slavnostnímu/obřadnému, co vyvolává chvění a slzy"). V odpověď na žido-křesťanské zavržení života a na zdůraznění toho, jak jsou směšní, mohu dodat, že některá mystéria měla i sexuální obsah, známý z klasických zdrojů jako *eskatogami* ("nebeský sňatek"), a oni nazývají rituální sex mezi knězem a kněžkou *theos dia kolpou* ("bůh skrze břicho"). V severní Evropě se tato mystéria úspěšně praktikovala do XVII. a snad až do XVIII. či XIX. století.

Další důležité mystérium se stalo velmi známým, ačkoliv nebylo 2000 let chápáno. Jak jsem již zmínil, germánské *þuliz* se překládá jako "řečník", "mluvčí", "ten, jenž je pozvednut (k bohům)" a "břímě (obětního stromu)". Proto vám připomenu Ježíše a jeho ukřižování a skutečnost, že i o něm se říkalo, že byl "pozvednut" k Bohu a do nebe.. Þuliz bylo jméno zasvěcenců, a aby byl člověk zasvěcen, musel nejprve zemřít, *ut post mortem vivat beate* ("žít ve spáse po smrti"). Jak dle bible učinil Ježíš, zasvěcenci se vraceli k životu po tom, co se zavěsili a svá těla probodli kopím. Toto mystérium je psáno v severní Evropě jako pověšení Ódina na stromě světa. Z tohoto důvodu se "čarodějnice" upalovaly, protože pokud jejich těla *nepohltil* oheň, mohly se znovu vrátit k životu – jak to činily v minulosti. Jak to učinil dle žido-křesťanských mýtů Ježíš.

Hodně lidí věří, že skandinávská mytologie tvrdí, že lidstvo bylo stvořeno, když bohové přišli na pobřeží a zvedli dvě dřeva, jež se jim podobala. Neměla ani ducha či mysl, nebyla v nich tekutina ani pohyb a neměla dobré barvy. Ódin ("duch", "mysl", "vztek") je obdařil duchem a životem, Lódur ("oživit", "uvést v pohyb") je obdařil smysly a pohybem a Hœni ("lákat", "vábit") je obdařil šťávami a dobrými barvami, řečí, sluchem a dobrým vzhledem. Nazývala se Ask ("popel") a Embla ("jilm").

Tento popis vlastně zachycuje *vzkříšení zasvěcenců*, kteří viseli bez života na šibenici – z popela či jilmu – nebo u posvátných pramenů, poté co byli popraveni při zasvěcovacích mystériích. Byli mrtvi, protože museli být mrtvi (nebo tak vypadat), aby získali přístup do říše mrtvých (říše Ódina a Hel), avšak pak byli vzkříšeni bohy, tak jako byl dle žido-křesťanských mýtů vzkříšen Ježíš. Po svém vzkříšení se stali zasvěcenci; *þuliz*.

Než se žido-křesťanství příliš nadchne, upozorním na skutečnost, že Thule, země zasvěcenců, se nazývala Thule několik set let předtím, než se Ježíš vůbec narodil, a nachází se také v části světa velmi vzdálené od Judeji/Samaří, přičemž toto náboženství se v Thule praktikovalo již od počátku času (ještě *před* pádem Atlantidy). Nejstarší známý, člověkem vytvořený vstup do říše mrtvých, jenž se používal při mystériích, je vlastně irský Newgrange, který se původně nazýval (keltským jménem *Sid in Bruca*, překládaným jako) "vstup do podsvětí" či "vstup do říše mrtvých". Newgrange bylo postaveno asi před 7.000 lety, 5.000 led před narozením Ježíše. Spolu s posvátnými prameny, dutými stromy a jeskyněmi používali také při těchto mystériích jako vstupy do říše mrtvých pohřební mohyly. Proto vršili pohřební mohyly, tak jako to činili ve starověku, po celé Evropě (a v severní Evropě až do období Vikingů).

Skandinávští zasvěcenci se také nazývali *vala*, singulár z *váli/völi* – které se překládá jako "vyvolený". Valhala se překládá jako "síň vyvolených", výraz valkýra se překládá jako "vybírající vyvolené" a Ódin vyvolil, že jen Jarlův rod bude vítán ve Valhale. Zvláště je zajímavé, že Ježíš je téměř vždy zobrazován jako muž s *evropskými* rysy: má modré oči a rovný nos, světlou kůži a někdy dokonce blond vlasy! Rozhodně nevypadá jako Žid! Proč by ho tak zobrazovali, pokud by byl Žid? Co víme, je, že *pokud* byl Ježíš zasvěcenec, který podstoupil náboženskou popravu, aby byl pozvednut k bohům, nemohl by být Žide, protože pouze jedinci Jarlova rodu mohou být pozvednuti k bohům. Ostatním tato zasvětitelská mystéria pouze *uškodí*, protože nemohou zvládnout účinky a skončí jako Popelčiny nevlastní sestry v pohádce bratří Grimmů (tj. zmrzačeny a oslepeny).

Dále, pokud byl Ježíš zasvěcenec, činí to křesťanství zcela nedůležitým, protože vším, co dělal, nám chtěl ukázat, co bychom měli dělat my, abychom se pozvedli k božstvu, a to rozhodně neslouží účelu ho uctívat, jak to dělají křesťané. Ve skutečnosti dokonce vraždili lidi, kteří *konali* tak, jak pravděpodobně konal Ježíš, a podstupovali pohanská mystéria. Upalovali je ve středověku v obrovských ohních, a dokonce je obviňovali z "uctívání ďábla"!

Kult Ježíše se pravděpodobně objevil proto, že člověk, kterého známe jako Ježíš, přišel kolem svých třiceti let do Judeje/Samaří asi z oblasti Evropy (protože, pokud byl zasvěcenec, *musel* být etnickým Evropanem), a zatímco by se jeho smrt a vzkříšení v Evropě, zvláště v Thule/Skandinávii, považovalo za běžné, bylo jeho vzkříšení v oblasti obývané většinou ne-Evropany něco zvláštního. Bylo to pro ně tak zvláštního, že z toho vzniklo nové náboženství! Další a cyničtější teorie je, že Římané, kteří si vytvořili křesťanství v první řadě jako nástroj na utlačování *Evropanů*, potřebovali *představit* Ježíše Evropanům jako zasvěcence, aby ho brali vážně (v tom smyslu, že příběh o jeho vzkříšení je výmysl). Další zajímavou skutečností je, že nejvyšším stupněm zasvěcení je v pohanství druid, který se v norštině nazývá *drótt*. Víme, že Ježíš byl zesměšněn jako I.N.R.I., což je (pokud si pamatuju) zkratka *Iesu Nazareni Rex Iedorum* ("Ježíš Nazaretský, král Židů/Judů [Jutů?]"), takže je jen zvláštní, že se ono *drótt* dokonce překládá v norštině jako "král". Slovo se stále používá ve svém ženském tvaru ve všech současných skandinávských jazycích: *dronning* a *drotning* se překládají jako "královna". Takže nebyl snad Ježíš nakonec *králem Jutů*?

Opravdu nevíme, co je v této souvislosti pravda, a skutečně na tom nezáleží, protože Ježíš je v podstatě zcela nedůležitým, a pokud opravdu *byl* zasvěcencem, nelišil se nijak od tisíců – či dokonce desítek tisíců – zasvěcenců, kteří žili *v Evropě před i po* něm. Poslední známí zasvěcení byli upáleni v XVIII. a XIX. století jako "čarodějnice" (ironicky *křesťany!*)!

Důvod, proč se části Starého zákona tak podobají evropským mytologiím (a je tomu tak!), je skutečnost, že Židé okopírovali svou mytologii z egyptské mytologie, stejně jako z mytologie (semitské) mezopotámské, která zase vycházela ze sumerské mytologie. Jak jsem již řekl, obě tyto kultury (tj. egyptská a sumerská) byly pravděpodobně původně *evropskými* kulturami. Židé se využívali jako otroci [tj. *thralls* – odpovídá pojmenování první rasy, kterou bohové stvořili – *Trell*] v obou těchto civilizacích, a zatímco v zajetí okopírovali mytologie svých pánů, překroutili je, převrátili a učinili je svými. Tímto způsobem se tito otroci náhle stali "Bohem vyvoleným lidem", kdežto pravdou je, že pocházejí z Trellova rodu (ačkoliv jsou spíše Karlovým rodem). Výraz "Bohem vyvolený lid" je ještě nesmyslnější, když si uvědomíme, že okolo 90% současných Židů nejsou ani potomci judských kmenů, ale prostě potomky Chazarů, *tureckého* lidu ze střední Asie, který v VIII. století z politických důvodů konvertoval na judaismus (když žil v oblasti Kavkazu). Takže většina Židů ani není skutečnými Židy, ale jakýmisi konvertovanými Turky. Pokud někdy existoval evropský kmen známý jako Židé, tak již dávno zmizel, tak jako evropské kmeny v údolí Hindu a střední Asii (nejznámější jako Árijci), kmeny, které žily v Urumqi/Ürümchi, a kmeny, které byly ve starověku asimilovány americkými domorodci.

Veškeré otázky lze nalézt v našem pohanství a naší evropské kultuře, a já tento článek ukončím odkazem na to, co je, jak si pamatuji, napsáno vedle vchodu do svatyně Matky Země ve Faistos na Krétě: bohyně nabízí "velký zázrak těm, kdo mohou zaručit svůj původ", ale odmítá naslouchat modlitbám těch, kteří "se nezákonně dobývají do rodiny bohů". Na základě naší skandinávské mytologie ti, kteří nejsou z Jarlova rodu a pokusí se přejít duhový most, vzplanou a spadnou jako kámen, protože Valhala je jen pro Evropany, skutečný "vyvolený lid". Naší svatou zemí je Thule (alias Skandinávie, Hyperborea a Atlantida) a snad částečně i *nejzažší* Thule; Hålogaland v severním (arktickém) Norsku!

Varg "Heresiarch" Vikernes
(napsáno v dubnu 2005)

"Jsem vše, co bylo (minulost) a vše, co bude (budoucnost), a žádný smrtelník neodhalí můj závoj."

(Dle Plutarcha se tento nápis nachází na jedné soše Ísis. Ísis je egyptské jméno Freyji. Smysl tkví v tom, že musíte zemřít, aby bylo možno ji navštívit a odhalit její tajemství, tudíž jen ti, kdo byli rituálně zabiti a vzkříšeni při mystériích, je mohli odhalit. Při zasvěcení mohly kněžky Ísis [Freyji] nahlížet do minulosti i budoucnosti – tím, že cestovali do *vyrð* [anglické wyrd, jméno "duchovního světa", které se původně překládá jako "úcta" a "čest"], kde minulost [Urðr], současnost [Verðandi] a budoucnost [Skuld] existují zároveň. Či spíše existují *mimo* čas.)

Část V.

Oběti

V době Vikingů podávali křesťané zprávy, že někteří pohané přinášejí oběti Ásům, Vanům, elfům (tj. duchům mrtvých) a dalším *vettr* ("stvořením") "v nepravý čas" a žádají je o laskavosti. Také zaznamenali, že mnoho pohanů pohlíží na tyto oběti s opovržením. Křesťané věřili, že tito lidé nejsou "skuteční" pohané. Místo toho měli to, co je známé jako *trúa á mátt sinn ok megin* ("víru ve vlastní sílu a moc").

Jako vždy je křesťanský výklad omezený. Tito pohané byli skutečně stejní pohané jako ti, kteří obětovali (také) "v nepravý čas". Důvodem, že někteří pohané neobětovali "v nepravý čas", bylo to, že *ať už potřebuješ od bohů pomoci získat cokoliv, nezasluhuješ si to*. Pokud žádáš v nějaké souvislosti pomoc od bohů, a ta je poskytnuta, zisk náleží bohům. Nezasluhuješ si ho sám, pokud jsi k němu nedospěl pomocí *mátt sinn ok megin* ("vlastní síly a moci").

Poznáváme to z archeologických nálezů, kdy nacházíme ve skandinávských močálech a jezerech zbraně, loďky a lidské pozůstatky. Skvěle použitelné a vysoce kvalitní zbraně a výstroj bylo zničeno a zajatci byli popraveni a vhozeni do posvátného jezera nebo pověšeni na posvátném stromě. Válečná kořist byla dána bohům. Vítězové se po bitvě raději rozhodli k tomuto, než by si vzali jako válečnou kořist zbraně mrtvých nepřátel, aby je používali nebo prodali, nebo si vzali či prodali zajatce jako otroky, protože Ódina žádali o pomoc, aby zvítězili v bitvě. Pravděpodobně zničili všechnu výstroj, aby se ujistili, že se ji nikdo nepokusí znovu získat, nebo ji možná symbolicky "zabili" a tak ji učinili dostupnou bohům, kteří žijí v "říši mrtvých".

Vlastně k tomu máme také proslulý historický příklad, kdy Herman (Arminius) z kmene Cherusků v roce 9 vedl germánské povstání proti římské invazi do Germánie na východ od Rýna. Jak se zdá, povraždili dvě ze tří římských legií a po totálním vítězství oběsili více než 10.000 (!) Římanů v Teutoburském lese v Durynsku jakožto oběť Ódinovi (či Wōþanazovi, jak tehdy znělo jeho jméno). Tento docela brutální závěr překazil římský výboj do Germánie na jih od Rýna a Římané poté již netoužili posílat další legie, aby se pokusili dobýt Germánii na jich od Rýna.

Kdyby germánské kmeny *nežádaly* Ódina o pomoc, mohly by využít nebo prodat zajaté lidi jako otroky (což byla ve starověku běžná praxe). Dlužily však vítězství Ódinovi, takže vše patřilo jemu - Hangatý ("bohu oběšených", jedna z přezdívek Ódina).

Když (všichni) různí pohané obětovali "v pravý čas", během významných svátků, neměli žádat bohy o zvláštní laskavosti, ale posílit vazby s bohy. Proto byla oběť v pohanské Skandinávii známá jako *blot* ("krev", "posílit"). Když máte návštěvu, jste k nim pohostinní a podáváte jim jídlo a nápoje. V předvečer svátku Jule navštěvovali bohové živé a doprovázeli je elfové ("věční", duchové mrtvých), které si s sebou přivedli z nebe. Ačkoliv se říká, že tento zástup bohů a duchů – nejznámější jako Oskorei ("armáda hromu") – vedl Heimdall, Tór či Ódin, byli přítomni i další bohové. Aby bylo něco z jídla dostupné i pro Oskorei, věšeli koláče a další jídlo na stromy (tj. bylo "zabíjeno", aby bylo dostupné pro mrtvé) a vylévala se medovina na pohřební mohyly, aby se cítili vítáni, a pili se a jedli na počest bohů. Dokonce v předvečer Jule pečlivě ustlali postele a spali na zemi, aby se mohli jejich hosté z Ásgardu dobře vyspat v postelích živých.

Hostina se nepořádala proto, aby se žádalo o dobrý a klidný rok, ale jako *poděkování* bohům za mír a blahobyt, který se jim v nadcházejícím roce bohové rozhodli poskytnout. Nechávali bohy, aby rozhodli, co si zasluhují, a vzdávali jim dík za vše, co od nich dostanou, ať už mnohé či nepatrné. Ostatní oběti během roku sloužily stejnému účelu; vzdát dík bohům za všechno štěstí, které bohové rozhodli, že je potká. Mělo by malý

užitek žádat mnoho či žádat o zvláštní laskavosti, protože – jak jsem uvedl výše – co bylo získáno tímto způsobem, náleželo moci, která to pomohla získat. Takové dodatečné zisky musely být dány (obětovány) moci, která jim pomohla, jinak by je potkala špatná *hamingja* ("smůla").

Všechny nás bohové obdařují laskavostmi, za něž bychom měli bohům děkovat o významných svátcích během roku. Prokazujeme úctu k bohům už jen přijímáním našeho osudu a oceňováním všech laskavostí, které nás potkají, když se v životě činíme. Jinými slov, *trúa á mátt sinn ok megin* nebyl nedostatek víry v bohy, ale spíše naprostá důvěra v bohy (to byl význam ásatrú: "víra v Ásy", "věrný Ásům"). Tito pohané nežádali od bohů zvláštní laskavosti , ale místo toho vítali každou šťastnou událost, jež je nějakým způsobem potkala. Spoléhali na vše, čím je bohové a náhoda (osud) od narození obdařili; svou sílu a moc.

Pohanskou filosofii dobře vystihuje rčení: "každý dostává, co si zaslouží". Pokud žádáte něco zvlášť, něco navíc, musíte za to zaplatit, tak či onak. Pokud to sami nevyrovnáte (darem/obětováním zvláštního zisku bohům), to "špatné" a "nespravedlivé" zvláštní laskavosti nějakým způsobem vyrovná špatná *hamingja* – plně v souladu s pohanským chápáním spravedlnosti. Bohové obnoví rovnováhu sami, tak či onak, a smůla může přijít, když a kde to nejméně čekáte. Každý dostává, co si zaslouží. Nic víc, nic míň. Žádat zvláštní laskavosti je riskantní věc.

Zvyk hlavně z pozdní doby pohanské, a v případě jižní Evropy ještě ze starověku, žádat bohy o laskavosti "v nepravý čas" je prostě *úpadkem náboženství*, a neměl by současným pohanům sloužit jako model. Krajním úpadkem a omylem by pak byla modlitba; pěkná ztráta času a (často egocentrických) myšlenek zaměřené na to, přimět bohy, aby splnili přání modlícího se. Nejen, že je to velmi nezdvořilé v té souvislosti, že modlící se osoba míní, že zná více než bohové; je také bláhové žádat bohy, aby změnili něčí osud – a žádat je, aby zbavili osobu účelu jejího života. Cokoliv se v našem životě stane, *má* se stát, tak proč bychom to měli chtít změnit?

Nikdy bychom se neměli snažit zneužít moc oběti. Kromě toho, jen zasvěcenci, kteří podstoupili zasvěcovací mystéria, mohli komunikovat s bohy, takže modlitba je v každém případě nesmyslná, pokud jste pohanská zasvěcovací mystéria nepodstoupili. Obyčejné nezasvěcené lidské bytosti nemohou s bohy nijak komunikovat. Neznají *asamál* ("řeč bohů") a nemají klíče k jejich říším. Neznají runy ("tajemství").

Co nezakusíte v tomto životě, musíte zakusit v příštím, takže skutečně nemá smysl se pokoušet vlastnímu osudu vyhnout, jakkoliv je hrozivý, jakkoliv nespravedlivý se vám může zdát či jakkoliv moc byste chtěli mít svůj život jiný. Přijímejte svůj osud a přijímejte i osudy ostatních lidí. Jak řekl Julius Caesar: *amor fati* ("milujte svůj osud") a nepokoušejte se ho změnit svými titěrnými oběťmi či modlitbami. Ovlivňujte život a svět *pouze* skrze *mátt sinn ok megin*! !

Pokud nejde o zvláštní situaci či pokud jste připraveni zaplatit cenu a následně ji vyrovnat, měli bychom obětovat pod vedením zasvěcenců pouze proto, abychom děkovali bohům za vše, co nám v životě dávají. Ať už je to déšť či sluneční svit, bída či blahobyt, smůla či štěstí. Všechno má svůj význam – a každý dostává, co si zasluhuje.

Zdůrazním nicméně, že tzv. nešťastný osud *není* dáván jako "trest" (a mohu dodat, že trest je výraz, jenž je pohanské filosofii cizí), ale má nám umožnit v dlouhodobé perspektivě růst, prospěch a rozkvět. Je nám dáván, aby nám umožnil stát se silnějšími, lepšími a vznešenějšími lidskými bytostmi. Všechno protivenství v životě je *možností stát se lepšími* (posvěcenými), a ne trestem. Pouze protivenstvím, jemuž čelíme, se můžeme přiblížit k bohům. Kromě toho; "zlo" v našem světě dává možnost "dobru" vykonat své skutky.

Všichni jsme zodpovědní za svůj život v tom smyslu, že sami rozhodujeme, s čím půjdeme po smrti do hrobu – jak "bílí" (čistí) budeme, až zemřeme. Co se potřebujeme naučit a čím životem projít, je rozhodnuto již před naším narozením. Je to rozhodnuto dle naší minulosti (tj. našimi minulými životy). Jsme vždy zodpovědní za vlastní minulost, a proto jsme všichni zodpovědní za to, čím jsme dnes. *Všichni stále dostáváme to, co si zasluhujeme*.

Víra v bohy a jejich svobodnou vůli a víra v osud se zdají jako paradox, ale je to jen následek skutečnosti, že bohové se snaží vše pochopit a vylepšit, kdežto zákony nutnosti jim kladou jistý odpor. Lidstvo balancuje mezi svobodnou vůlí bohů a těmito zákony nutnosti.

Ve vesmíru existuje skutečně mnoho paradoxů a lidstvo je jedním z nich: jsme pozemští *a* božští tvorové; naše těla pocházejí z Jord (norsky Jorð, "Země"), Matky Země, ale naše mysli (či tzv. "duše") pocházejí z Boreho (norsky Búri, "zrozený"), nebeského boha – a zatímco mysl touží po domovu (Ásgardu), tělo ji zadržuje na Zemi, a tak tomu bude, dokud nebudeme dostatečně posvěceni a zlepšeni.

Varg Vikernes
(leden 2005)

Via purgativa et illuminativa
(Cesta posvěcení a osvícení)

Část VI.

Hygiena v době pohanů

Co v Jacksonově "Pánu prstenů – Společenstvo Prstenu" mate, je, že všechny postavy – s výjimkou Legolase a ostatních elfů – jsou po celý film špinavé. Připomnělo mi to fakt, že takto vlastně současný člověk pohlíží na naše předky. Neříkám, že někdo věří, že "LotR" je skutečná historie, ale filmy jako tento jsou zřejmě dělány za použití našich středověkých a prehistorických předků jakožto modelů; a my máme sklon je vidět jako zcela špinavá stvoření.

Všichni jsme asi slyšeli, že se Evropané ve středověku myli jednou za rok – o vánocích – a že francouzští panovníci v XVII. a XVIII. století používali parfémy, aby přebili vlastní odporný zápach, místo toho, aby se prostě myli. Byli tak špinaví a nechutní, že současný člověk se otřese hnusem, když o nich slyší.

Historikové mohou také dosvědčit, že v období Vikingů byli skandinávští pohanští muži u

žen v křesťanské Evropě velmi oblíbení. Důvodem nebylo jen to, že byli světlejší a zdravější, ale také proto, že se ve skutečnosti *myli* – a myli se dokonce pravidelně (*nejméně* jednou týdně). Faktem je, že hrozivě malá hygiena, kterou známe ze středověku, se v Evropě neobjevovala, dokud do Evropy nepřišlo *křesťanství*. Křesťané tvrdili, že umývaní se a dobrá hygiena je "hřích" a zakázali ji! *Toto je* důvod, proč se z Evropy ve středověku stal prasečí chlív, a *ne* to, že lidé nebyli v minulosti čistotní a že byli zaostalí!

Zvyk umývat se pečlivě jednou týdně vidíme jasně z pojmenování dnů v týdnu ve Skandinávii.

Seversky	**Norsky**	**Český překlad**
Sunnadagr	Søndag	Den Slunce
Mánadagr	Mandag	Den Měsíce
Týsdagr	Tirsdag/Tysdag	Týrův den
Óðinsdagr	Onsdag	Óðinnův den
Þórsdagr	Torsdag	Þórrův den
Frjádagr	Fredag	Den lásky [Freyji/Freyra]
Laugardagr	Lørdag/Laurdag	Den umývání

Týden začínal v neděli, proto vždy zakončovali týden umýváním (a uklízením domu), aby do nového týdne nevnášeli nic nečistého (tak jako nikdy nevnášeli nic nečistého do říší bohu či na posvátná místa). Den umývání byl zasvěcen Heimdallovi – známému jako "bílý bůh " – který vládl dle zásady "sklidíš, co zaseješ". Každý víkend se umývali a každou poslední sobotu v roce tak činili zvláště pečlivě. *Být čistotný* je jinými slovy opravdu *důležitá součást starověkého náboženství* (a to je vlastně důvod, proč to křesťané zakazovali a nazývali to "hříchem")!

Toto jsou tedy skandinávské názvy dnů v týdnu, ale přinejmenším i v angličtině a latině, a částečně v němčině, jsou názvy dnů v týdnu shodné se skandinávskými (pouze s anglickými, latinskými a germánskými jmény božstev). Neznám názvy dnů v týdnu v dalších evropských jazycích, ale nepřekvapilo by mě, pokud by vycházely ze stejné pohanské filosofie.

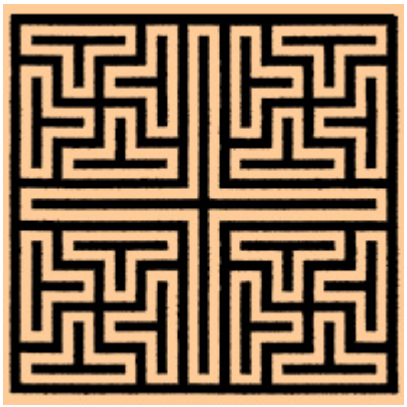
Tvrdím, že tento zvyk mýt se nejméně jednou týdně byl jistě (ve starověku) pan-evropským zvykem, a nejen obyčejem ve Skandinávii. Již víme, že Římané měli propracovaný vodovodní systém a koupele, a to přirozeně podporuje mé tvrzení, že celá pohanská Evropa byla čistotná. Mohu také dodat, že většina pohanských mystérií začíná či zahrnuje koupel či (v případě zasvětitelských mystérií) omytí uchazeče.

Nicméně hrozivě nízká sanitární kultura, jež přišla do Evropy s křesťanstvím, není jediná špína, kterou nám toto asijské svinstvo přineslo. Duševní hygiena a rasová hygiena praktikovaná starověkými Evropany byla zavedením křesťanství také narušena. V této souvislosti, kdyby starověký Evropan viděl současnou Evropu a to, jako se dnes lidé chovají a žijí, reagoval by (oprávněně) *se stejnou hrůzou, jako když my slyšíme o hygieně ve středověké Evropě*!

Věda a zdravý rozum nakonec v XIX. století porazily křesťanský názor na hygienu a já jsem přesvědčen, že zbytek tohoto hebrejského moru časem také přemožen. Někteří z nás si již vyvinuli imunitu, a z toho důvodu nebude vůle touto epidemií nikdy pošpiněna, ať se děje cokoliv. S vědou jakožto bezděčným spojencem rozum *zvítězí*!

Ačkoliv odsouzen k životu v Hel/Hádu během zimního období, se k nám Baldr/Persephone vždy v létě vrací. Dagr ("den") je zrozen Nátt ("nocí"); než si můžeme užívat báječného světla nového dne, vždy musíme po nějakou dobu snášet temnotu noci. Skutečnost, že tato noc v některých částech Evropy trvá již 1.800 let, na tom nic nemění.

Varg "Fenrir" Vikernes
08.01.2005

Qua medicamenta non sanant, ignis sanat
(Co nevyléčí lék, to napraví oheň)

Část VII.

Proč pohanství selhalo?

Můžeme oslavovat naše pohanské předky a jejich náboženství, kulturu a světonázor, jakkoli chceme, ale vyznívá to vše docela hloupě ve chvíli, kdy nám někdo položí jednoduchou otázku: "Jestliže bylo pohanství tak zázračné náboženství, tak proč ho nahradilo křesťanství?" Křesťanství zvítězilo podvodem? Lstí a lží? Silným útlakem? Jistě, ale to není hlavní důvod, proč křesťanství zvítězilo.

Pohané z jižní Evropy asi neuslyší rádi, co teď řeknu, nicméně je faktem, že naše evropské náboženství se v jižní Evropě vysílilo už v prvních pár staletí *před* naším letopočtem. Když si přečteme nějakou starověkou literaturu, uvidíme, že i starověcí Řekové – včetně Homéra – byli na rozpacích ohledně některých skutečností v jejich příbězích. Nebyli vždy obeznámení se zvyky lidí, o nichž psali, protože řecká společnost byla již tehdy v úpadku. Pohanské náboženství již nefungovalo tak, jak v jižní Evropě mělo, a vysvětlením toho je vlastně *růst populace*!

Záležitost růstu populace je velmi důležitá, protože pohanské náboženství je náboženství mystérií, se složitými rituály a ohromnou řadou symbolů a božstev. Pouze zasvěcenci skutečně věděli, o co jde a rozuměli liturgii. Zasvěcení, k němuž docházelo při účasti na těchto mystériích, bylo postupné, v průběhu času. Ve velkých kongregacích mohlo být zasvěceno jen malé procento, protože tenkrát mohla být do jednoho mystéria zasvěcena jen jedna osoba. Navíc toto bylo možné provést jen v jistý den v týdnu, měsíci či roku, když uchazeč dosáhl určitého věku, a nezasvěcení jedinci kongregace by poté zůstali outsidery či v nejlepším případě neznalými diváky, kteří neví, o co jde ani ve veřejných náboženských obřadech. Když kongregace narostly do velkého davu, tak jak tomu bylo kvůli nárůstu populace v jižní Evropě, vedlo to k tomu, že nakonec *většina* lidí

v jihoevropských komunitách neznalo smysl celého pohanského náboženství. I v rané době železné byly veřejné rituály pro většinu z nich divadlem, jakousi nepochopitelnou zábavou. "*Krásná hudba, velkolepé představení, ale jaký to má smysl*?" Kdyby kněží odhalili tajemství mystérií nezasvěceným jen proto, aby tito poznali, o co jde, a začali se zajímat, pokazilo by jim to také celou jejich zkušenost, protože osvícení nastane, pouze když je obsah každého mystéria uchazeči dopředu neznámý. Musí ho uchovat jako tajemství, jinak by nesloužilo žádnému účelu.

Naopak v řídce osídlené severní Evropě pohanské náboženství sloužilo účelu malé části populace Evropy jižní. Tam považoval obyčejný člověk náboženství za nepochopitelné, obřady pro něj byly příliš komplikované, aby je dokázal pochopit, a přirozeně mu neposkytovaly žádné duchovní osvícení. Když o pár století později Římané vytvořili křesťanství, náboženství šité na míru pro průměrné masy, vyloučené pohanským kultem, nebylo příliš těžké získat pro toto nové náboženství v jižní Evropě stoupence. Křesťanství nabídlo jeden jediný symbol, jedno jediné božstvo a jednoho jediného spasitele, a bylo pochopitelné dokonce i pro intelektuálně nejslabší jedince. "*Poklekni před křížem, přijmi Ježíše Krista jako svého vykupitele a jsi spasen*!" Proč ne? Tehdy uváděly pohanské kongregace do svých kultů jen elitu společnosti a zbytek byl v zásadě vynechán, tak proč by se zbytek nepřipojil ke kultu – křesťanství – kde mohli být také spaseni a kde mohli být spaseni dokonce hned? Hodně lidí tak určitě přemýšlelo, protože v následujících několika stech letech se křesťanství rozšířilo po jižní Evropě. *Vesnice* v jižní Evropě nicméně zůstaly pohanskými déle, bylo to zřejmě proto, že pohanské kulty neměly na vesnicích problém s příliš velkými kongregacemi – a já mohu dodat, že patrně proto nazýváme evropské náboženství především jako pohanství [paganism], protože *paganus* znamená v latině "vesničan". Křesťanství bylo v první řadě náboženstvím pro nezasvěcené a neznalé davy z větších měst.

Západní a východní Evropa čelila témuž problému nárůstu populace, a z toho důvodu kladla křesťanství malý odpor, ale severní Evropa zůstávala řídce obydleným územím. V době Vikingů žily v západní, střední a východní Evropě desítky milionů lidí, avšak v celé Skandinávii žilo asi jen 250.000 lidí. Takže zatímco byl zbytek Evropy pokřesťanštěn, Skandinávie zůstávala pohanskou společností v první řadě proto, že lidé stále žili v malých komunitách, kde se každý mohl podílet na pohanském kultu a být do něj zahrnut. Skandinávii nikdy nepostihnul úpadek a nebylo žádné vakuum, které by vyplnilo křesťanství.

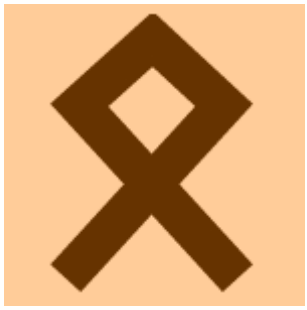
Jak víme, důsledkem bylo, že severní Evropa se všemi dostupnými prostředky bránila kulturnímu a náboženskému imperialismu křesťanů. Skvělá technologie výroby lodí a opovrhování smrtí však nestačilo, když 250.000 Skandinávců muselo čelit desítkám milionům křesťanů v Evropě. Nicméně spálili několik klášterů postavených ve Skandinávii, povraždili či vyhnali těch pár křesťanů, co tu již bylo, a odvážně bojovali proti zbytku Evropy nějakých 250 let (!), než byl odpor zlomen a Skandinávci nakonec souhlasili, že budou předstírat přijmutí křesťanství.

Pohanství jakožto náboženství neselhalo. Pohanství jednoduše neuspělo v tom, že zůstane oficiálním náboženstvím, protože není náboženstvím pro masy. Je to náboženství pro zdravé komunity, tvořené několika jedinci žijícími v souladu s přírodou. Je to náboženství pro silné, čisté, krásné a zdravé, a pro tyto lidi je stále jediným náboženstvím hodným praktikování.

Když zbytek světa přichází nazmar kvůli konzumu, kapitalismu, internacionalismu a žido-křesťanským náboženstvím, vlastně na tom nezáleží, protože pohané zůstanou nezkažení a silní, budou žít ve svých vlastních zdravých a soběstačných komunitách na venkově. Nikdo a nic nedokáže zničit naši kulturu či rasu, pokud nás byť jen pár zůstane věrných našemu náboženství, a nemohou ani poskvrnit naše mysli svou asijskou špínou, pokud žijeme v komunitách, kde je každý *osvícený* – pohanskými mystérii. Pokud jim to nedovolíme, nemohou nás stáhnout s sebou dolů, *až* padnou do propasti a jejich moderní

Sodoma/Gomora se sama zničí. Pohané přežijí pád civilizace, protože se na ní nepodílejí a proto zůstávají čistí.

Varg "Lífþrasir" Vikernes
12.10.2005

Blod og Odel!
(Krev a dědičná půda!)

Část VIII.

Nadpřirozený výběr

Na pohanství se často pohlíží jako na sociálně-darwinistickou ideologii obhajující *přirozený* výběr, to je však vzdáleno pravdě, jak jen lze. Překvapeni? No, neměli byste být. Zkuste o tom na minutu popřemýšlet; přirozený výběr znamená přežití nejsilnějších, v pořádku, ale v podstatě to je *přežití nejúskočnějších*. Dravci přežívají a daří se jim ne proto, že jsou odvážní, vznešení a silní, ale protože používají k přežití všech záludných prostředků, jež mají k dispozici, protože obecně vzato útočí na ty, co jsou slabší než oni, a protože nemají vůbec žádnou empatii, čest, soucit či slitování. Tzv. hrdí lvi zabíjejí nejbezmocnější a nejslabší kořist, a napadají je zezadu. Kočky domácí mučí k smrti hlodavce desetkrát menší než ony samotné a opět je napadají zezadu. Orli slétají střemhlav z oblohy a zabíjejí nic netušící, bezmocné a drobné tvory. Vlci útočí ve smečce a loví osamělou kořist. Hadi zabíjejí jedem. Kde je v tom všem nějaká čest? Všichni dravci jsou zbabělci, vrazi a postrádají jakýkoliv stud a čest.

Pokud uplatníme přirozený výběr na svět lidí, vypěstujeme ze zvířete člověka. Nejúskočnější skutečně přežijí, na úkor všech ostatních, ale svět se změní na hrozivou planetu zvířat. Vlastně i máme pro tyto nejúskočnější tvory mezi námi jméno; nazývají se psychopati! Jsou to zvířecí tvorové, podlidé, protože postrádají božské vlastnosti a schopnosti, které nás dělají *lidmi* a *odlišují* nás od zvířat.

Člověk je paradoxní tvor, částečně pozemský a částečně božský, protože když nás bozi tvořili, použili tu nejlepší krev pozemských obrů. Obdařili nás božským vzhledem a myslí (či "duší", pokud chcete), avšak podstata obrů tu stále je, v naší krvi, a my na to nesmíme nikdy zapomínat. Buď můžeme naslouchat volání naší obří podstaty, "volání Cthulu", a stát se zvířaty (tj. psychopaty), nebo se můžeme řídit diktátem mysli a zůstat lidmi, a případně se stát bohy. Člověk který uplatňuje ve své společnosti přežití nejsilnějších, prakticky zavede pravidlo obrů, a jednoduše se změní ve zvíře.

Skandinávská mytologie nás varuje, že pokud necháme Lokiho (inteligenci) fungovat bez podpory Ódina (mysli), přivede nás do záhuby. Loki není "zlý" nebo něco takového, ale bez vedení mysli stejně ničí svět – protože jeho zvídavá povaha jej vnímá jako výzvu ("Je Baldr *skutečně* nezranitelný? Hm... to musím zjistit") a protože nemá žádnou morálku (mysl), jež by ho vedla.

Čestnost, odvaha, poctivost, vlídnost, soucit a vše ostatní, co považujeme za dobré a pozitivní, je *nepřirozené*, či spíše *nadpřirozené.* Toto jsou *božské* vlastnosti a schopnosti, které nám předali *bohové*, a *ne* příroda! Všichni živí tvorové, včetně zvířat, v sobě mají stopu božského, protože byli všichni stvořeni bohy, ale dle naší mytologie pouze lidé z Jarlova rodu (nordický člověk [= evropský člověk]) mají předpoklady nezbytné k tomu stát se bohy. Naší *povinností* a *smyslem* je nechat bohy zvítězit a zajistit, aby nezvítězili obři. Naší povinností a smyslem je stát se bohy; laskavými, čestnými, rozhodnými odvážnými a silnými urozenci. Jistě, že potřebujeme také inteligenci, ale nikdy pouze inteligenci samotnou.

Na počátku času sami bohové učili nordického člověka, jak žít, aby se stal božským, a až do pozdní doby (či ve Skandinávii a severu střední a severu východní Evropy až do doby Vikingů) jsme se těmito pravidly a zákony řídili. Pořádali jsme sportovní soutěže, jako olympijské hry, abychom našli muže nejlepší krve, a poté je nechali oddat s několika ženami (kněžkami), abychom zajistili, že kmenům bude vládnout nejlepší krev, pěstovali jsme vznešeného člověka při náboženských obřadech a mystériích, vyhlazovali jsme psychopaty a slabochy mezi námi, a odstraňovali defektní geny uplatňováním systému rasové hygieny, nedovolili jsme podřadnějším jedincům, aby se s námi spojovali v manželství, žili jsme podnětné životy, abychom byli schopni oddělit slabé od silných atd. My – Evropané – jsme byli všichni blonďatí, modroocí či šedoocí, světlí a krásní pohané.

Varg Vikernes
(27. 2. 2006)

Mens sana in corpore sano!
(V zdravém těle zdravý duch!)

Část IX.

Starověká demokracie

Starověkou společnost tvořily domy (tj. rody, rodiny), kmeny a národy. Národy byly definovány jako "větší kmen" a tvořila je unie menších kmenů. V Norsku byl větší kmen tvořen např. kmeny, jež jsou nám známy (pod svými latinizovanými jmény) jako Halogi (Adogit), Rani, Haroþi (Arothi), Rugi, Augandzi/Egdi, Raumi, Granni a Ragni[1]. Každý z menších kmenů se skládal z unie domů. Základem starověké společnosti byl společný původ, tudíž jedinec byl v první řadě věrný svému domu, pak svému kmenu a nakonec většímu kmenu. Čím byly pokrevní pouta silnější, tím silnější byla jeho věrnost.

Muži byli vždy považováni jako za navždy spojené se svým domem (a tudíž kmenem a větším kmenem), avšak ženy se mohly stát částí jiného domu prostřednictvím sňatku s mužem z jiného kmene. Z tohoto důvodu, když se stalo běžným používání příjmení (v pozdním starověku), přebíraly vždy ženy při vdavkách příjmení svého manžela, protože manželka se stávala členem manželova domu a ne naopak. Muž se nikdy nemohl stát součástí jiného domu; ani když byl zotročen členy jiného domu, protože otroci se nepovažovali za součást domu. Otroci byli pouze majetkem, tak jako hospodářská

zvířata[2]. Když otrok utekl, stal se psancem bez jakýchkoli práv. Otrokyně se mohly vdát za muže domu, tak jako jiné ženy, ale byly považovány za jejich *friller* ("milenky"), jakési druhořadé manželky. Na druhé straně, děti vzešlé z těchto vztahů byly (či *mohly být*) považovány za legitimní děti a součást mužova domu.

Otroci ve starověké Skandinávii tvořili okolo 10% celé populace a zbytek spadal do dvou kategorií; buď to byli *urození*, nebo *svobodní muži*. Definice urozených byla "svobodný muž s *óðal* (alodiálním) majetkem", a to bylo v podstatě vše, co je odlišovalo od ostatních svobodných mužů. Skandinávský[3] výraz pro urozeného, *adelig*, se dokonce odvozuje od slova *óðal*. Skandinávské slovo *adelig* (urozený) je v podstatě totéž co "*óðal*-ish [*dědi*c] " či "*óðal*-y [*dědi*ctví]" a *adelskap* (urozenost) je v podstatě "*óðal*-ity [*dědi*čnost]".

Dnes musíte v Norsku provozovat statek jen 20 let, než ho můžete prohlásit za *óðal* [dědičný] majetek[4], avšak v pohanské minulosti musel dům (rod/rodina) vlastnit a provozovat statek po několik generací, než tak mohl učinit. Ženatý člen rodiny se musel narodit, oženit, žít a po smrti být pohřben na majetku (na sever od statku) *a* narodit se znovu (jakožto nový člen rodiny), než se majetek stal *óðal* majetkem. Důvodem bylo to, že aby se svobodný muž mohl stát urozeným, potřeboval být povznesen k božskému, naučit se *ásamál* ("řeč bohů") a v podstatě *se stát* bohem či bohyní. Pohřební mohyla domu, umístěná na sever od statku[5], byla bránou do říše bohů, a než byla tato brána "odemknuta" a "otevřena", neexistovalo na majetku žádné mystické pouto mezi nebem a Zemí. Pokud by takové pouto neexistovalo, bohové a bohyně by se nemohli normálně podílet na životech živých, a pokud by ho bohové neměli, živí by nemohli být povzneseni k božskému.

Ve staronorštině se manžel mj. nazývá *ektemann* ("skutečný muž") a v minulosti se manželka nazývala také *ektekone* ("skutečná žena"). To proto, že neženatí urozenci nebyli považováni za úplné ("skutečné") lidské bytosti. Ani urozený muž nebyl úplný, než se spojil s urozenou ženou v manželství, a naopak. Sňatek byl zasvěcovací rituál, pozvedající člověka k božskému, měnící ženu ve Freyju a muže ve Freyra (a my známe toto mystérium nejlépe z pohádky o Popelce). Proto stále ještě ve Skandinávii nazýváme krásné, bohaté ženy z vyšší třídy jako *Fruer* (j.č. *Frue*), a v Německu *Frauen* (j.č. *Frau*). Dnes znamená *Frue* a *Frau* pouze "manželka", avšak tyto tituly se odvozují od jména Freyja (proto-norského FraujaR, proto-ermánského Fraujaz). Tento titul se používal pro ženy, které byly povzneseny k božskému! Tyto ženy se staly Freyjou na Zemi.

Pohanský svatební rituál tedy byl zasvěcovacím rituálem, který je povznášel k božskému a činil je božskými, avšak to bylo zřejmě možné, jen pokud dům (rod/rodina), do níž se přivdaly, byl urozený (tj. žil na majetku s odemknutou a otevřenou bánou k bohů,). Muži a ženy na zemi potřebovali přístup do Ásgardu (známého i jako Trója/Troy), aby byly povzneseny a staly se božskými.

Když toto víme, vyjasňuje se, proč byli skandinávští urozenci nazýváni *díar* ("bohové"), když se jednalo o muže, a *dísir* ("bohyně"), když se jednalo o ženy, a jak mohl bůh vzít svou bohyni, Freyju na Zemi, na pole a nechat ji požehnat úrodu, jak popisují historické zápisy.

Vzhledem výše uvedenému by mělo být docela jednoduché pochopit, proč jen ženatým mužům z urozených domů bylo dovoleno vetovat, volit a mluvit na starověkém *þing* ("parlamentu", "thingu"). Pouze urozenci byli ovlivňováni božskými silami a pouze ženatí urozenci byli povzneseni k božskému. Pouze oni byli *bohové*[6], takže přirozeně pouze jim bylo dovoleno ovlivňovat cestu národa. Pouze oni byli skutečnými *dobrými* lidskými bytostmi.

***

Řekové tedy nazývali tento systém demokracií, tj. "vládou lidu", a my můžeme vždy namítnout, že ne *všichni* měli ve starověké Skandinávii právo volit, a proto to nebyla skutečná demokracie. Nicméně ani v soudobých tzv. demokraciích není dovoleno volit všem, přesto je stále demokraciemi nazýváme. V současnosti musíte mít 18 let a všichni mladší jsou vyloučeni. Jedincům mladším 18 let není dovoleno volit, protože věříme, že jsou příliš mladí, příliš nezkušení, příliš nezodpovědní, příliš jednoduše manipulovatelní a v podstatě příliš hloupí a nevědomí, aby věděli, co je pro naše národy nejlepší. Jednoduše jsou k volbě nezpůsobilí. V době pohanů se věřilo, že ti, kdo nebyli pozdviženi k božskému, jsou k volbě nezpůsobilí, ale jinak je systém totožný; v obou systémech je dovoleno voli jen *části lidí*.

Co činí moderní demokracii tak opovrženíhodnou, je v první řadě skutečnost, že dnes může volit *každý*, pokud *je mu alespoň 18 let*, bez ohledu na své sklony, původ, dodržování zákona, intelekt, zdraví a celkové chování. Neexistují žádné kvalitativní zkoušky. Dokonce i morálně zpustlí dealeři drog, sérioví násilníci, nevyléčitelní pedofilové, odporní sadisté, nechutní homosexuálové, burzovní makléři a všichni ostatní degenerláti a kriminálníci v naší společnosti mají dovoleno volit! Muslimové, Židé, svobodní zednáři a křesťané, kteří všichni Evropu nenávidí a považují nás, naše evropské národy a kultury, za méněcenné a primitivní, mají dovoleno volit! Zcela prostoduší jedinci, kteří pomalu ani neví, co je kultura, mají dovoleno volit! Dokonce cizáci, kteří se nezajímali ani o vlastní národ, aby zůstali doma, mají dovoleno volit! Vše, co tito jedinci potřebují k tomu, aby ovlivnili směřování našeho národa, je dovršení věku 18 let.

Starověká demokracie je velmi odlišná, protože v ní jsou oprávněni volit pouze ti, kdož mají úzký a důvěrný vztah k zemi, v níž žijí. Pouze ti, kdož mají co ztratit, když jdou věci špatným směrem, mohou volit. Pouze ti, kdož jsou spojeni s národem krví, mohou volit. Pouze *urození, dobří* a *osvícení* synové našich národů mohli volit ve starověkých demokraciích.

Už teď slyším některé ženy fňukat kvůli tomu, že bylo dovoleno volit pouze urozeným *mužům*, ale připomenu vám, že na manžela a manželku se pohlíželo jako na *jedno*. Byli celek. Očekávalo se, že manželka svého manžela ovlivňuje, radí mu a pomáhá mu dělat dobrá rozhodnutí, jak to v mýtech opakovaně činí Frigg a Saga v souvislosti s Ódinem. Nezapomeňte, že pokud nebyl muž ženatý, nemohl volit. Nejen, že neženatí urozenci byli považováni za nezodpovědné a nezralé, aby jim bylo dovoleno volit, ale neměli vedle sebe ani moudrou Freyju, jež by jim radila, a proto jim nebylo dovoleno volit. Manžel zastupoval svou rodinu a volil jménem svým i své manželky. Oni byli jedním hlasem a on je zastupoval na *þing*. "Jedna rodina, jeden hlas". Žádná manželka, žádný hlas.

Na rozdíl od zbytku pohanské společnosti v samotném domě (rodu/rodině) demokracie neexistovala, protože všichni víme, že nelze dát dětem v rodině právo na vetování, hlasování a říkání, co by měla rodina dělat. Až zestárnou a zmoudří, mohou radit, ale vést musí hlava rodiny.

Demokracie funguje *pouze*, když je, tak jako ve starověké demokracii, dovoleno vetovat a volit jen ženatým urozencům. Když je do toho umožněno mluvit i jiným, nebude se jednat o nic jiného než opovrženíhodnou ochlokracii ("vládu lůzy"), jako je tomu dnes v případě tzv. demokracií.

Poznámky:

1. Žijícími stejně tak v oblastech Hålogaland (včetně Trøndelag), Møre/Haflon (Avalon!), Hordaland, Rogaland, Agder, Romerike, Grenafylke, a Ragnariki (dnešní Bohuslän ve Švédsku), podél pobřeží Ultima Thule, starověkého Norska, od severu k jihu.

2. Dle starého právního systému vlastně měla kráva větší cenu než otrok. Pokud jste zabili něčí krávu, museli jste zaplatit vyšší pokutu, než kdybyste zabili něčího otroka.
3. Mezi dánštinou, norštinou a švédštinou existují drobné rozdíly, ale pro zjednodušení je zde považuji za jednu řeč.
4. Pokud vím,tak Norsko je jedinou zemí, jež stále praktikuje zákon *óðal*, avšak tento zákon byl běžný v celé Evropě, nebo alespoň byl běžný na německy hovořícím území.
5. Z tohoto důvodu ve Skandinávii říkáme, že věci jdou *nord og ned* ("na sever a dolů"), když se něco nedaří. Na sever a dolů znamená *do hrobu* (a do Helu).
6. Cítím, že bych měl dokonale vyjasnit, že výraz "bůh" [god] zamená "dobrý" [good] a jednoduše se odvozuje od slova "dobrý" [good]. "Bůh" a "dobro" je v podstatě totožné slovo.

Varg Vikernes
(leden 2005 a únor 2006)

"Více lidí je voleno mezi západem a východem slunce, než mezi východem slunce a jeho západem."
(Americký politik)

Část X.

Původ a význam náboženství

Člověk je paradoxní tvor, rozpolcený mezi tělesné instinkty a vůli mysli. Pokud budou naše tělesné instinkty slabé, buď zemřeme hlady, žízní nebo z nedostatku spánku, a ani se nikdy nerozmnožíme. Pokud budou naše tělesné instinkty příliš silné, padneme za oběť nestřídmosti a v podstatě zdegenerujeme k smrti. Dokud člověk mysl nezkultivuje a nenechá ji někdy tělesné instinkty překonat, změní se v podlidského tvora, ovládaného zcela tělesnými potřebami a žádostmi. Již se nebude rozvíjet a místo toho, aby se stal v životě lepší lidskou bytostí, změní se ve zvíře.

Když Heimdall ("strážce domu"), používající jméno Rígr ("vládce"), asi před 80.000 lety v době kamenné a nejzazší Thule dokončil tvoření rodu Jarla ("hraběte"), tj. nordické (= evropské) rasy, vytvořil konečně lidskou rasu s potenciálem stát se božskou a zůstal u ní, aby ji učil.. Jednou z věcí, kterou Jarlův rod naučil, byl systém idejí a obřadů, který jim měl umožnit stát se božskými. Tento systém je to, co dnes známe jako evropské náboženství či jednoduše pohanství.

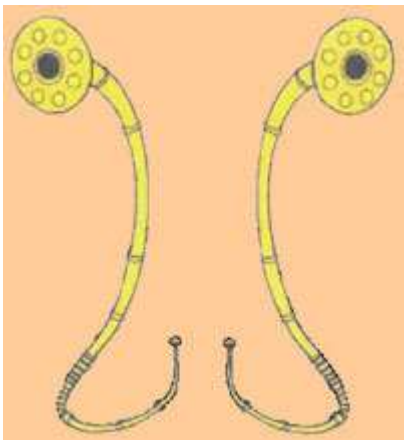
Mystéria, vysoké slavnosti, sedmidenní týden a všechny ostatní pohanské tradice a obřady byly všechny zaměřeny na zlepšení člověka. Všechna pravidla a omezení uvalená na člověka náboženstvím zajišťují, že nenecháme fyzické instinkty ovládnout naše životy. Význam vysokých slavností a mystérií je "narušit panující stav" a na omezenou dobu nechat tělo či mysl přebudit. Tento iracionální šok je naprosto nutný k tomu, abychom se zlepšili, abychom se posunuli dál. Stálá, dokonalá rovnováha povede pouze ke stagnaci. Proto pohanské vysoké slavnosti vždy zahrnují nadmíru pití a jídla, hudby, (manželského) sexu, tance a hodování, a mystéria jsou nejčastěji úžasná, ohromující a emocionální zkušenost. Když však slavnost či mystérium skončí, potřebujeme dokonalou rovnováhu obnovit, předat zase kontrolu mysli a vrátit se do normálního života, jinak začneme rychle degenerovat.

Abychom pochopili potřeby člověka, musíme poznat a pochopit těla člověka, různé vrstvy. Jimi jsou (z knihy "Mystéria a mytologie starověké Skandinávie"): "lík (*tělo*, *mrtvola*, "*stín*"), várðr (*strážce*, "*životní síla*"), hamr (*zrcadlený obraz*, *tvar*, "*paměť*"), hugr (*mysl*, "*duše*") *a* ánd (*dech*, *myšlenka*, "*duch*"). Lík *je fyzické tělo a proto je spojeno s* vaniry. *Vše od skály až po člověka má* lík. Várðr *je éterické tělo a je tak jako ostatní nemateriální bytosti spojeno s* Ásy. Várðr *je životní síla, která život stráží a udržuje nás naživu. Vše od rostlin až po člověka má* várðr. *Bez této životní síly bychom zemřeli a staly se z nás mrtvoly.* Hamr *je astrální tělo. Je to vědomí a schopnost se učit opakováním. Vše od zvířat až po člověka má* hamr. *Bez* hamr *upadáme do bezvědomí a začneme se podobat rostlinám.* Hugr *je mentální tělo*. *Je to schopnost získávat znalosti a využívat to, co znáte. Bez* hugr *zapomeneme vše, co jsme se naučili a začneme se podobat zvířatům.* Hugr *mají pouze lidé*. *Posledním tělem je* ánd. *Proniká vším, ale jen zasvěcené lidské bytosti mají s duchem nějaký kontakt – a musí odcestovat na Sleipnirovi přes Trojskou pevnost do říše bohů, aby se naučili její runy (tajemství).* Lík *potřebuje k přežití fyzickou podporu, jako je tělesné cvičení, jídlo a pití, ale také odpočinek.* Várðr *potřebuje teplo, spánek, bezpečí, radost a skutečnou lásku, ale také chlad, soužení, strach, ohrožení a negativní emoce.* Hamr *potřebuje tvořivé vyjádření, hudbu, umění a sny, ale také ticho, klid a prázdnotu.* Hugr *potřebuje mentální vybídnutí, cvičení dlouhodobé a krátkodobé paměti, soustředění a cvičení logických schopností, ale také mentální odpočinek.* Ánd *potřebuje hlubší význam, dlouhodobé aktivity a nad jedince zaměřený pohled, ale také pohrdání smrtí a krutostí. Na základě svrchu uvedeného bych se odvážil tvrdit, že tento starověký skandinávský systém by mohl snadno nahradit Maslowův systém " pyramidy potřeb ".*

Pohanství je zaměřeno na to, aby sloužilo k rozvoji člověka a všechna mystéria a vysoké slavnosti tohoto náboženství jsou dobře promyšlena. Není to pouhé mír milující náboženství, protože uznává důležitost zápasu, ale není to ani pouhé ve válce si libující náboženství, protože také uznává důležitost míru. Místo toho se jedná o náboženství pojímající jak mír, tak válku, vše v příhodný čas. Abychom se zlepšili, potřebujeme procitnutí i spánek, potřebujeme sluneční svit i déšť, světlo i tmu, rozkoš i bolest atd. Přijímat jen sluneční svit, světlo a rozkoš, jak to činí většina současných náboženství, je prostě hloupost.

Omezení uvalená na člověka pohanstvím nejsou důsledkem něčího přání omezit naši svobodu nebo něco podobného. Existují proto, že jsou nutná k tomu, abychom se nakonec stali božskými, a jsme zde přece jenom proto, abychom se božskými stali. Pohanství je jednoduše instrukcí, jak tohoto cíle dosáhnout, instrukcí na počátku danou nordickému člověku bohy, a my bychom to měli mít na paměti.

Varg "Bard" Vikernes
(18. 2. 2006)

Per aspera ad astra
(Přes překážky ke hvězdám)

Část XI.

Esoterické runy

Naši předkové měli tradici, kdy se ústně předávalo vědění mladším generacím, z rodiče na dítě. Dnes máme sklon považovat naše vzdálené předky za nevědomé a primitivní bytosti, avšak jejich znalosti o světě, v němž žijeme, byly nesmírné a rozvinuli různé techniky, aby usnadnili si je všechny naučit zpaměti. Jednou technikou bylo, si vše říkat ve verších, další bylo personifikovat různé síly v přírodě a člověku, avšak nejdůležitější technikou bylo vytváření symbolů představujících různé události.

Dnes používáme různá písma, abychom zapsali do knih vše, co víme, ale původně byla písma pouhými symboly, které měly lidem pomoci si mýty zapamatovat. Toto je případ všech evropských písem, ať už mluvíme o řecké a latinské abecedě, slovanských runách, irském písmu ogam či skandinávských runách. V minulosti byl mýtus a vědění dvěma stranami téže mince; vyprávělo se mytologickým jazykem, ale ve skutečnosti se jednalo o čistou vědu či vědění.

V tomto článku vám podám důkaz toho, že skandinávská runová řada dokáže přinést odpovědi dokonce na samotné otázky naší existence, týkající se stvoření člověka, světa, v němž žijeme, a smyslu života samotného.

Rod Fraujaz (Freyr)

1. Prvním runovým znakem je *Fehu*. Překládá se jako "dobytek" a symbolizuje dobytek, jmění, majetek a materiální bohatství, má spojitost s Auðhumblou ("bezútěšné temné moře"), prvotní krávou zmiňovanou v mýtu o stvoření.

V dávných dobách se používal dobytek jakožto měřítko bohatství, takže *Fehu* začalo také symbolizovat peníze. Runový znak *Fehu* je obrázek kravích rohů. Je počátkem runové řady, ale také počátkem všech ostatního, včetně počátku stvoření.

Tak jako byla Auðhumbla počátkem, počátkem stvoření člověka a světa, v němž žijeme, byl zvuk bronzových vábniček, symbolizující její rohy, signálem k začátku náboženských obřadů. Poté vábničky rozebrali a zakopali je do země, aby symbolicky použili ostatky Auðhumbly k stvoření světa, v němž žijeme.

2. Druhým runovým znakem je *Ūruz*. Překládá se jako "mžení" a "prvo-", symbolizuje mžení, sílu, zdraví a dobrý stav těla a má spojitost s Ymirem ("vrčení", "reptání"), prvotní obrem stvoření. Runový znak je obrazem býka z boku, se silnou a mohutnou šíjí.

Runový znak je symbolem stvořeného, avšak nedokončeného světa. Je to spící obr, jenž se rozmnožuje, roste a je vyživován Audhumblou, bezútěšnou a temnou prázdnotou nad námi, nejznámější jako vesmír.

3. Třetí runou je *Þurisaz*. Překládá se jako "goblin" a symbolizuje gobliny, troly a obry. Je znakem pro skryté, negativní síly, domov a bránu či změnu k těmto silám a má spojitost s Bölþornem ("opovržený roh"), obr známější jako Jörmungandr ("magická hůl", "oživlá hůl"), velký červ Středozemě. Tato runa je obrazem rohu. V době Vikingů se tato runa skutečně také nazývala *Þorn* ("roh").

Toto je původní svět, Ymir, který se stal nebezpečný. Je to věk, kdy vládli Zemi krutí, hloupí, a groteskní obři. Známe obry z fantasy knih H.P. Lovecrafta jakožto Staré (Ymir/Bölþorn/Jörmungandr = Cthulu), z řecké mytologie jako Titány, z hebrejské mytologie jako Leviatana/Satana a z babylónské mytologie jako Tiamat.

4. Čtvrtým runovým znakem je *Ansuz* (norsky *Áss*, tj. jednotné číslo od *æsir*[1]). Překládá se jako "ústa", "ústí řeky", "dech" a "závan" a slovu se rozumí jako "zdroj božského projevu ". *Ansuz* symbolizuje signály, poselství bohů, dary a božskou moudrost a má spojitost s Ódinem ("mysl", "vztek", "myšlenka"). Tento runový znak je obrazem nákončí kopí, podobným nákončí kopí z kosti a zubů, které se ve starověku používaly hlavně při lovu a rybaření. Nákončí kopí symbolizuje kopí Ódiina, ducha, který je svázán s fyzickým tělem.

V jisté chvíli přišli na náš nedokončený svět bohové. Z mytologie poznáváme, že přišel nebeský bůh Búri ("zrozený"), alias Tuisto ("dvě ruce", tj. Slunce a Měsíc) a Týr ("čest", "bůh"), a bohové se narodili, když se jeho syn Búri ("člověk") oženil s dcerou Bölþorna, jménem Bestla ("nejlepší krev"). Jak vidíme z tohoto runového znaku, duch bohů se připojil k tomu nejlepšímu materiálu v (zavrženém) fyzickém světe, jako se lovecké kopí připojuje ke kořisti či rybářský háček k rybě, a náš svět se stal poprvé domovem živoucích bytostí s myslí.

Ve skutečnosti to nicméně není popis stvoření bohů, ale popis stvoření *člověka*. Lidstvo bylo stvořeno z krve obrů, a co nás od obrů odlišuje, je to, že máme mysl; jsme částečně pozemští a částečně božští. Bohové jsou jen dobrými silami ve světě, v němž žijeme, a poprvé se stali součástí života na Zemi. Než se tak stalo, vládli Zemi krutí, nemyslící a groteskní obři.

5. Pátým runovým znakem je *Reiðō*. Překládá se jako "jízda" a symbolizuje cestu, jízdu, jízdu mysli po smrti, jezdce a pilota a má spojitost s Tórem ("věrnost"). Tento runový znak je pravděpodobně založen na písmenu R latinské abecedy, nebo je obrazem blesku na obloze, který způsobilo Tórovo kladivo.

Je zachycením toho, co se vlastně stalo, když si nebeský bůh Búri podrobil hrozivé obry. Víme to z mýtu Tórovi (emanaci Búriho) a jeho chycení Jörmungandra. "Brázdil vlny" na lodi a použil rybářský háček (kopí Ódina, čtvrtý runový znak) aby tohoto obřího červe chytil, a pak použil jeho kladivo (blesk), aby ho srazil a hodil do propasti – tak jako Marduk činí Tiamat, tak jako Jehova činí Leviatanovi/Satanovi a jako Krons/Saturn činí Titánům atd.

6. Šestým runovým znakem je *Kaunaz*. Překládá se jako "vysoký" a symbolizuje světlo, otevření a osvícení, má spojitost s Múspellsheimrem ("ohňový domov", "domov světla") a Surtrem ("černým"), domovem světla a jeho strážcem. Tato runa je obrazem paprsku světla vstupujícího malým otvorem.

Je zachycením toho, co se stalo, když byl stvořen člověk; hloupí obři minulosti byli osvíceni sjednocením s bohy.

7. Sedmým runovým znakem je *Gäbon*. Překládá se jako "dar" a symbolizuje dary, duchovní nadání, talent, nabídku, partnerství, sdílení a odměnu za věrnost, má spojitost s Heimdallem ("strážce domova" [=Kronos/Saturn]). Tento runový znak je pravděpodobně obrazem dvou protikladných sil, sluneční záře *Ásů* a vody *Vanů*, setkávajících se ve středu dvou linek, které tvoří tento runový znak. V přírodě tyto protikladné síly formují duhu – symbol Heimdallovy milosti a mostu k Ásgardu.

Jak víme, *Van*ové ("voda") jsou bohové Země, či jinými slovy; *Vanové* jsou Bestlá; to nejlepší z nicotné hmoty, jmenovitě *voda*. To naznačuje, že život byl nejprve stvořen ve vodě, v ohromném moři a v této souvislosti je také nezbytný sluneční světlo – a jak víme, moderní věda tuto teorii podporuje. Tento život je přirozeně popsán jako dar bohů obrům. Konec konců jim byla dána mysl!

8. Osmým runovým znakem je *Wunjō*. Překládá se jako "radost" a symbolizuje radost, nepřítomnost utrpení a smutku, blaho, rovnováhu a harmonii, má spojitost

s Heimdallovou manželkou Fjörgyn ("hora") – proto-Matkou Zemí. Tento runový znak je pravděpodobně obrazem ženy.

Toto je dokončená první "fáze" evoluce božského člověka. Je to popis Zlatého věku, kdy bylo lidstvo šťastné a v bezpečí a žilo v harmonii s Matkou Zemí. Je to éra, která následovala po vítězství *Ásů* nad *Vany*.

Rod Hagalaz (nor. Hagall)

9. Devátým runovým znakem je *Hagalaz*. Překládá se jako "kroupa" a symbolizuje kroupy, kamínky, rozpad a zhoubné přírodní síly, má spojitost s Œgir ("bázeň" [=Gymir]). Symbolizuje také posun z jednoho světa na druhý, období přechodu. Tento runový znak je obrazem krupobití a deště snášejícího se z oblohy. Vychází z předrunového symbolu, který představoval totéž, co runový znak *Hagalaz*.

Zlatý věk neskončil proto, že lidstvo zhřešilo apod., jak popisuje hebrejská mytologie, ale protože bohové s námi měli plány a chtěli nás zdokonalit.

10. Desátým runovým znakem je *Nauþi*. Překládá se jako "potřeba" a symbolizuje omezení, potřebu, otroctví, příčinu lidského zármutku, ponaučení, hrubost a nutnost, má spojitost s Normany, bohyněmi osudu. Tento runový znak pravděpodobně obrazem provazu uvázaného kolem pasu člověka, představujíc otroctví či pouta osudu, které omezují naši svobodu.

Obři byli věční v tom smyslu, že neumírali stářím, protože čas neexistoval. Před tímto nebyla žádná minulost, současnost ani budoucnost; obři existovali mimo čas a i náš svět byl stvořen mimo čas. Při výkladu mytologie se proto musíme často dívat na mýty jako na *popisy téže události*: Búriho svatba s Bestlou, Tórovo ulovení obřího červa *a* válka mezi *æsiry* a v*anir*y například byly popisy téže události; sjednocení raných obrů a dokonalých bohů!

11. Jedenáctým runovým znakem je *Īsa*. Překládá se jako "led" a symbolizuje led, chlad a nedostatek pohybu, má spojitost s Hel ("úplná", "šťastná", "zdravá"), bohyní smrti. tento runový znak je obrazem rampouchu.

Poprvé živí tvorové na Zemi, včetně člověka, umírali stářím. Vysoký věk přirozeně nebyl problémem, když existovali mimo čas, avšak se zavedením času přišlo i stárnutí a samozřejmě smrt.

12. Dvanáctým runovým znakem je *Jēra*. Překládá se jako "rok" a symbolizuje úrodný rok, jaro a úrodu, má spojitost s Freyjou ("láska"), Frigg ("[mateřská] láska") a Idunn ("zpětná vlna", "odvedená práce "). Je to runový znak manželství a je obrazem dvou vedle sebe ležících lidí.

Čas může být ve vztahu k životu prokletím, ale také požehnáním. Když stárneme a umíráme stářím, můžeme se také rozmnožit a dát život novým lidským bytostem, vychovávat a sledovat, jak naše děti rostou. Již nepotřebujeme být stvořeni mimo čas a po smrti se vracíme k životu.

13. Třináctým runovým znakem je *Eihwaz*. Překládá se jako "tis" a symbolizuje obranu, tis a luky vyrobené z tisu, má spojitost se Skaði ("újma"). Tento runový znak je obrazem přibývajícího a ubývajícího Měsíce, který putuje po obloze. Vychází z proto-evropského předrunového symbolu, jenž je v anglicky hovořícím zemích nejlépe znám jako svastika, která byla ve starověké Skandinávii známa jako hákový kříž či sluneční kříž. Hákový kříž je obrazem Tórova kladiva otáčejícího se a letícího vzduchem, avšak jeho nejstarší

podoba, více než 7.000 let stará, byl vlastně prostý kruh symbolizující Slunce či obecně nebeská tělesa. Runový znak *Eihwaz* je tvořena polovinou hákového kříže.

Život musel být chráněn, či spíše jsme se museli vystavovat nebezpečí (újmě), abychom se dále vyvíjeli. Lidstvo podstoupilo mikroevoluci, která trvala věky, a všechny těžkosti a zápasy, které jsme museli v životě snést, nás učinily lepšími. Byla to nezbytná fáze dokončování člověka.

14. Čtrnáctým runovým znakem je *Perþ*. Překládá se jako "výprava" a symbolizuje zasvěcení, tajemství a hledání odpovědí na tajemství, má spojitost se Sleipnirem ("klouzající", "kvetoucí") a jeho původcem Lokim ("zámek", "konec"). Symbolizuje cestu do wyrd ("úcta", tj. onen svět). Tento runový znak je obrazem koně letícího kolmo, mířícího strmě vzhůru či dolů, do Ásgardu či do Helu.

Tehdy (pohanské) náboženství zaujalo své místo v životě. Pohanská mystéria a způsob života (se soupeřením, zápasením a válkou jakožto přirozenou součástí života) nás osvítila a naše zvídavá povaha vylepšila naše mysli. Duchovně jsme se zdokonalili, protože jsme se řídili pravidly pohanství.

15. Patnáctým runovým znakem je *Algiz*. Překládá se jako "los" a symbolizuje zrod a život, zdraví, tělesné zdraví a sílu, ochranu, obranu a vodní řasy, má spojitost s Víðarrem ("dřevo"). Tento runový znak je obrazem zrodu, představuje elfa (= věčné duchovní schopnosti člověka) s rukama nataženýma k obloze, jak vystupuje z podsvětí zpět do světa živých.

Po zúčastnění se pohanských zasvětitelských mystérií a naučení se run v říši mrtvých se člověk v duchovním smyslu vrací jako novorozenec do světa živých.

16. Šestnáctým runovým znakem je *Sōwila*. Překládá se jako "osamocený", "nezávislý" a znamená také "Slunce", symbolizuje úplnost, Slunce, sluneční paprsky a mystickou výmluvnost, nabití, tvořivost, oči, hvězdy a ženské okouzlení, má spojitost se Sól (bohyní, mladší norské jméno Sōwily). Tento runový znak je obrazem slunečního paprsku.

Po zúčastnění se pohanských zasvětitelských mystérií se člověk pozvedl k božskému. Ona je vdána za Freyra a on je ženat s Freyjou, další fáze evoluce člověka skončila.

Rod Tīwaz (nor. Týr)

17. Sedmnáctým runovým znakem je *Tīwaz*. Překládá se jako "čest" a "bůh" a symbolizuje vítězství v bitvě, války a válečného boha, vůdčí planetu či hvězdy, silný paprsek, který žehná lidem, má spojitost s Týrem (=Búri/Tuisto), nebeským bohem. Tento runový znak je obrazem stromu, vychází z předrunového symbolu stromu, mohl však představovat i paprsek světla v podobě hrotu šípu.

Od této chvíle se člověk stal božským. Již nejsme pouze ženy či muži, ale bohyně a bohové; představitelé Freyji a Freyra na Zemi, žehnající rodu a bojující v našem světe proti negativním mocnostem a silám za zdokonalení člověka.

18. Osmnáctým runovým znakem je *Berkō*. Překládá se jako "bříza" a symbolizuje růst, břízu, znovuzrození a nový život, souvisí s kulty plodnosti a má spojitost s Jörð ("země") – Matka Země. Zdá se nejpravděpodobnější, že tento runový znak vychází z písmene B latinky či písmene beta řecké abecedy, ale mohlo by se vlastně jednat o obraz ženských naděr – či pohřebních mohyl na *óðal* majetku.

Jednoduše charakterizuje požehnaný život božského muže; život urozence pohanského světa a úlohu urozenců ve společnosti (žehnání úrodě, kulty plodnosti atd.)

19. Devatenáctým runovým znakem je *Ehwaz*. Překládá se jako "tis" a symbolizuje pohyb, koně, tempo, vývoj, věrnost, souvisí s pohybem nebeských těles po obloze, má spojitost s Máni ("míra") - Měsícem. Tento runový znak je obrazem koně pohybujícího se po nebi a později byl ovlivněn písmenem M/Mi. Samozřejmě, jak lze vidět z jména runového znaku i jeho smyslu, má tento úzkou spojitost s runou *Eihwaz*. Víme, že Skaði i Máni jsou božstva Měsíce, zvlášť ženským a mužským, a to vysvětluje, proč si jsou tyto runové znaky tak podobné.

Těžký život nemůže končit zde, protože se stále potřebujeme zdokonalovat, geneticky. Nemůžeme podlehnout pokušení pohodlného a lehkého života, ani když jsme se staly urozenci.

20. Dvacátým runovým znakem je *Mannaz*. Překládá se jako "člověk" a symbolizuje lidstvo, lidskou mysl a myšlenky, paměť, lidský druh a vědění o sobě samém, má spojitost s Búrim (alias Mannazem) a lidstvem. Tento runový znak je asi obrazem dvou žen či spíše ženy a muže, kteří se líbají.

Toto je vlastní stvoření člověka, které událo, když se Búri spojil s Bestlou v posvátném stavu manželském a k tomu došlo, jak popisují všechny rané runové znaky. Dle pohanského světonázoru stvoření není dokončeno a stále pokračuje, takže dokud se my, každý z nás, nepozvedne k božskému, nebude stvoření dokončeno.

21. Jednadvacátým runovým znakem je *Laguz*. Překládá se jako "tekutina" a symbolizuje toky, vodu, moře, jezera a řeky a jejich plodnost, má spojitost s Njörðrem ("nižší úžina" [=NerþuR/Nerthus]). Tento runový znak se podobá řecké lambdě (Λ), ale je pravděpodobně obrazem nižšího těla člověka, s velkým falem, nejběžnějším symbolem plodnosti, nebo je obrazem vodopádu.

Člověk je skoro dokončen a může začít se svým nejdůležitějším úkolem; vyřadit špatné geny a soustředit se na to, aby přežila jen nejlepší krev.

22. Dvaadvacátým runovým znakem je *Inguz*. Překládá se jako "láska" a symbolizuje úplnost, osud, lásku, přání, ústupky, snahy, tvořivé síly a plodnost, má spojitost s Freyrem ("láska"). Tento runový znak je obrazem partnerů spojeného runového znaku *Jēra* (v milostném aktu).

Nakonec se lidstvo učí pravé lásce. Nakonec je člověk schopen skutečné lásky k sobě navzájem a vyjadřování lásky na božské úrovni.

23. Třiadvacátým runovým znakem je *Dagaz*. Překládá se jako "den" a symbolizuje den, boží světlo, postup, plodnost, období života, cykly, termíny, omezení časem, krajní lhůtu, průlom a naději, má spojitost s Baldrem ("čistý", "neposkvrněný", "bílý"). Tento runový znak může být obrazem přesýpacích hodin.

Toto je náš cíl; potřebujeme se stát dokonale bílými a nevinnými, tak jako je Baldr. Potřebujeme toho dosáhnout, než zemřeme, jinak musíme začít znovu a znovu to zkoušet. Dokud neuspějeme, budeme se stále rodit na Zemi (říši obrů, tj. Satana).

24. Čtyřiadvacátým a posledním runovým znakem je *Oþila* (norsky *Óðal*). Překládá se jako "dědictví" či "dědičný majetek" a symbolizuje vlast, *óðal* majetek a *óðal* zákon, urozenost, urozence, děděné jmění, otčinu, vlastnictví půdy, význačnou rodinu, nádherné, rod a národ, má spojitost s krví a půdou (domem a otčinou). Tento runový znak je obrazem *ándveget*, trůn, symbol dědičných práv urozence.

Toto je náš konečný cíl; navrátit se do naší božské domoviny, *óðal* majetku bohů! Tato původní otčina je božská říše, Ásgard ("dvůr *Ásů*"), kterou většina lidí zná prostě jako "nebe".

***

Runy se používali také k věštění a předpovídání osudu a v moderních dobách jako systém k meditaci či józe apod., a já musím říci, že nemá příliš rád nic z toho. Meditace je technika pro asijského člověka včerejška, tj. pro polozvířecí bytost neschopnou dosáhnout vnitřního klidu a plné koncentrace bez let praxe, a i potom to zvládá až po hodinách meditování, a já nemám o toto téma jakýkoliv zájem. Na druhé straně jóga by mohlo být dobré tělesné cvičení, ale nijak nesouvisí s naším evropským náboženstvím. Předpovídání osudu, s runami či bez nich, může být jistě velmi zábavné, ale nepovažuji ho v souvislosti s pohanský náboženstvím za významné. Předpovídání osudu je společenská hra a sotva co jiného. Míchat do něčeho takového runy je dle mě hloupé. Kdybych napsal celou Bibli runami, nebyla by pak o nic méně židovská, chápete, co myslím?

Věštění se v minulosti nazývalo (ve Skandinávii) *frétt* a jednalo se o "náboženský obřad, při němž se bohové žádali o radu". V této souvislosti se mohly použít runy, ale častěji se interpretoval let ptáků, koňů či mraků. Když se používali k žádosti o radu bohů runy, věštec po západu slunce uřízl větev ze stromu, který nesl ovoce, ořechy či bobule (a ne ve dne, protože sluneční paprsky vypařují všechny elfy [duchy] a zahání je zpět do Ásgardu). Větev pak rozřezal na dvacet čtyři dílů, každý označený runovým znakem. Díly se pak položily na kus látky, nově vyprané a celé bílé. Mohl se místo toho použít i kotlík s vodou z posvátného pramene a vložit kusy větve do něj. Věštec se pak slovně obrátil k bohům a zvedl tři různé díly, zatímco měl zrak stále upřen k obloze. První zvednutý díl představoval vznik či minulost, druhý nynější situaci či současnou dobu a třetí budoucnost či výsledek.

Kousek bílé látky a kotlík byly symboly studny Urðr ("úcta") a runy představovaly vliv bohů v naší krvi, která je každý den přetéká přes strom života. Pokud byla otázka k bohům zodpovězena pozitivně, musela být potvrzena, a pokud byla zodpovězena negativně, musela být respektována. Pozitivní odpověď musela být nějak potvrzena (znamením od bohů [jako sledování letu ptáků či tvaru mraků]) do čtyřiadvaceti hodin od *frétt*.

Pouze věštec se mohl dotknout větve či jejich kusů, kotlíku či kusu látky, a věštěc přirozeně musel být zasvěcen do pohanského kultu, aby *frétt* fungoval. Musel znát *ásamál*, jinak by byl celý rituál zbytečný. Obyčejní muži a ženy s bohy nemohli komunikovat, a jistě nemá žádný důvod žádat bohy o radu, pokud s nimi nemůžete ani komunikovat. Mimochodem, větev ze stromu musela být také čerstvá a díly s runami se mohly použít jen jednou.

Aby dostal věštec odpovědi od bohů studováním letu ptáků či koní, musel nejprve dostat přístup k posvátnému prameni. Musel prostě čekat u posvátného pramene, až z něj začali pít "bílí" (posvátní) koně (tj. divocí koně, kteří se nikdy nepoužili k práci) nebo ptáci. Když se tak dělo, věštec požádal bohy o radu a po chvíli dostal na svou otázku odpověď. Když se koně či ptáci z posvátného pramene napili utekli či odletěli na sever či východ, bylo to považováno za pozitivní odpověď, pokud však zamířili na jih či západ, považovalo se to za odpověď negativní.

Sever byl pozitivní proto, že na severu se nacházela říše mrtvých, a říše mrtvých byla zároveň bránou do říše bohů. Východ byl pozitivní proto, že na východě vychází slunce. Jih byl negativní proto, že při ragnaroku útočí obři z jihu, a západ byl negativní proto, že na západě slunce zapadá.

Samozřejmě že jen zasvěcený muž či žena mohli komunikovat s bohy, používaje jejich posli (tj. ptáky a koně) jakožto prostředníky. Pro druhé nemělo žádný smysl praktikovat něco jako *frétt*, tak jako to nemá žádný smysl pro nezasvěceného současného člověka.

***

Sečtělý a erudovaný čtenář tohoto článku zjistí, že dnes takové informace jinde nenajde, a mně to mrzí, ale pokud se chcete dozvědět o runách víc a o tom, co symbolizují, navrhuji vám, abyste si jednoduše přečetli knihu "The Mysteries And Mythology Of Ancient Scandinavia" (MMAS) [Mystéria a mytologie starověké Skandinávie], až vyjde nebo vyšla (i když jsem v této knize runám nevěnoval pozornost). Pak lépe pochopíte, co jsem v tomto článku vysvětloval ohledně run, a naleznete vysvětlení a popis všech našich vysokých slavností, starověkého kalendáře, mytologie, mystérií atd. Na rozdíl od ostatních knih o tomto tématu obsahuje MMAS vše, co potřebujete znát k pochopení a praktikování našeho společného evropského náboženství, a proto jsem ji také napsal.

Poznámky:

1. Pro anglického čtenáře by bylo přirozenější anglo-saské jednotné číslo *ós* a množné číslo *ése*.

Varg Vikernes
(15. 2. 2006)

Různá jména tří hlavních tváří společného evropského nebeského boha

Skandinávci	**Slované**	**Baltici**
Óðinn	Svarog	Perkullos (=Pikollos, Wodhu)
Þórr (=Vílir)	Perun	Perkunos
Freyr (=Véi)	Veles (=Svantevit)	Potrimpos
Římané	**Řekové**	**Galo-Britové ("Keltové")**
Uranus	Uranos	Daghda
Jupiter (=Jovi)	Zeus	Taranis
Bacchus	Dionysus (=Bakkhos)	Cernunnos

Futhark

Níže je seznam (narychlo udělaná verze) proto-norských run a jejich jednotlivých řeckých a latinských ekvivalentů:

 Fehu	Phi (Φ)	F
 Ūruz	Upsilon (Y)	U

 Þurisaz	Theta (Θ)	Þ
 Ansuz	Alpha (A)	A
 Reiðō	Rho (P)	R
 Kaunaz	Kappa (K)	K
 Gābon	Gamma (Γ)	G
 Wunjō	-	W
 Hagalaz	Chi (X)	H
 Nauþi	Ni (N)	N
 Īsa	Iota (I)	I
 Jēra	-	J
 Eihwaz	Eta (H)	EI
 Perþ	Pi (Π)	P
 Algiz	Zeta (Z)	Z
 Sōwila	Sigma (Σ)	S
 Tīwaz	Tau (T)	T
 Berkō	Beta (B)	B
 Ehwaz	Epsilon (E)	E
 Mannaz	Mi (M)	M
 Laguz	Lambda (Λ)	L
 Inguz	-	ING/NG

 Dagaz	Delta (Δ)	D
 Ōþala	Omega (Ω) & Omicron (O)	O
-	Xi (Ξ)	X
-	Psi (Ψ)	PSI

Přikládám také seznam mladších runových znaků z období Vikingů, jen se znovu vytvořenými germánskými jmény:

 Warha (tekutina, kapalina, moč, smrt)	Y
 Ahwō (plynoucí voda, proud inspirace)	Å (dánsky AA)
 Ahira (pravda, zasvěcení do mystérií lásky)	Æ (švédsky Ä)
 Wōria (divoký, zblázněný, unavený)	O s ramenem
 Quarnus (mlýt, drtit, zlepšení, učení)	Q
 Axnās (oči, jeskyně, vidění)	X
 Wai (strast, bolest, smůla)	V
 Krīda (bílý jako křída, osvícení, ženská čistota)	C
 Đēi (Dís, panna, ctěná žena, urozená)	Đ
 Awjō (ostrov, osamělý muž, duchovní moudrost)	Ø (švédsky Ö)
 Ōkān (zvětšení, růst, těhotenství, síla)	Œ (švédsky Ö)

Část XII.

Proč pohanství?

Jako většina Norů jsem vyrůstal v ateistické rodině a světě prostém jakýchkoli náboženských rituálů. K mému prvnímu setkání s náboženskými obřady došlo na prvním stupni základní školy, kdy učitelka přinutila své žáky jít v souvislosti s "vánočními" (Yule) svátky do kostela. Má reakce na totálně nudné, cizí a nesmyslné žido-křesťanské neupřímné rituály v kostele byla naplněna odporem, ale také hněvem, a následující léta ve škole byly bojem o to, abych se vyhnul tomuto typu aktivit. Kvůli tomuto boji jsem nebyl u poněkud věřící učitelky oblíben, ale co je důležitější, také to pěkně zkazilo můj vztah k náboženství obecně a zvláště ke všem druhům náboženských rituálů.

Když dnes obhajuji pohanství, čelím tak zvláštnímu problému. *Velké* množství (možná dokonce většina) mých krajanů, a zvláště mužského pohlaví, reagovala na žido-křesťanskou propagandu na základní škole stejně jako já, a z toho důvodu se také staví extrémně negativně vůči jakémukoliv druhu náboženství a náboženským rituálům, takže je pro ně obtížné přijmout i pohanské náboženství a *jakýkoliv* druh náboženského obřadu. Hlavní překážkou v propagování pohanství v Norsku, a pravděpodobně i zbytku Evropy, jinými slovy není žido-křesťanství, ale skutečnost, že mnozí obecně opovrhují náboženstvím kvůli svým nedobrovolným zkušenostem s žido-křesťanstvím ve škole. Být pobožný se kvůli žido-křesťanství stalo synonymem *slabosti* a *hlouposti.*

Abychom přijali nějaký druh náboženství a náboženské obřady, musíme pochopit, *proč* bychom tak měli učinit. Argument, že bychom měli "protože je to tradice" není přesvědčivý pro nikoho s trojmístným IQ. Potřebujeme vidět smysl v tom, co děláme, jinak to neuděláme nikdy a ani nebudeme schopni ospravedlnit, že tak činí druzí. Vždy tvrdím, že pohanství je *naše* náboženství, jež je v souladu s naší nordickou (= evropskou) krví a duchem, *naší* povahou, ale ani to není samo o sobě pádným důvodem.

***

Lidé jsou do značné míry *mechanické bytosti* a my fungujeme podobně jako moderní počítače. Máme CPU (inteligenci), harddisk (paměť), hardware (tělo/DNA), operační systém (mysl) a další instalovaný software (kulturní data), máme různé báze (nervy) a potřebujeme k fungování elektřinu (potravu). Máme také klávesnici a vstupní datové jednotky (svých pět [či vlastně sedm] smyslů), a samozřejmě výstupní datové jednotky jako reproduktory, tiskárnu a obrazovku (hlas, gsta, schopnost psát atd.).

Operační systém (mysl) je již instalována, když si koupíte počítač (když se narodíme), ale abyste využili potenciál počítače, potřebujete instalovat doplňkový software (kulturní data); např. textové programy, databáze, encyklopedie, autocad, hry, Internet Explorer, a na co si jen vzpomenete.

Pro moderního člověka je dnes problémem, že software, který se snažíme nainstalovat, ve skutečnosti není kompatibilní s naším operačním systémem a hardwarem. Programy navržené např. pro staré počítače 386 či počítače s Windows 95 nebudou na modernějších počítači s Windows XP fungovat, či v nejlepším případě nebudou fungovat optimálně, a co dnes děláme v globální vesnici, je, že plníme své harddisky vším možným inkompatibilními sračkami, určenými pro lidi s jinou DNA a jiným typem mysli. Všechny 286-ky (vedoidi [= australoidi]), 386-ky (negroidi), Pentia I a II (asiati) a Pentia III a IV (Nordici [= Evropané]) dostávají mnoho softwaru (kulturních dat), navržených pro jiné nainstalované počítače, a z tohoto důvodu žádný z nich nefunguje optimálně (pokud vůbec).

Australoidní a negroidní rasy (Thrallův rod) jsou nejméně 200.000 let staré, asiatské rasy

(Karlův rod) jsou asi 150.000 let staré, a nejmladší nordická rasa (Jarlův rod) je okolo 80.000 let stará. Když bohové každou rasu stvořili (stvořili), stvořili také operační systém (druh mysli ["duši"]), navržený pro každou rasu. Dle naší mytologie uspokojil bohy až poslední výtvor, Jarlův rod, a toto je samozřejmě hlavním důvodem, proč obhajuji rasovou segregaci. Nordickou rasu degradujeme, když ji mísíme s "podřadnými výtvory". Se stvořením Jarlova rodu mohli konečně "instalovat" do lidské rasy svůj vlastní operační systém (božskou mysl) a tuto rasu naučili, jak nainstalovat doplňkový "software" (runy), potřebný k tomu, aby splnila zde na Zemi svoje úkoly.

Doplňkový "software", o němž hovořím, se samozřejmě instaluje pomocí našeho pohanství a zvláště pohanských mystérií, a toto je důvodem, proč by si nordický člověk měl zvolit přijmout pohanství a pohanské rituály. Bez našeho pohanství jsme nedokonalé lidské bytosti.

Skončil jsem.

Varg "bard" Vikernes
(05. 03. 2006)

Per aspera ad astra!
(Přes překážky ke hvězdám!)

Část XIII.

Pohanská láska

Ať se nám to líbí nebo ne, od doby, kdy síly Osy prohrály druhou světovou válku, je angličtina latinou civilizovaného světa. Je to špatná zpráva pro francouzské, španělské, německé a další kulturně-imperialistické národy, snažící se místo toho *svůj* jazyk do světa vyvážet, ale je to také špatná zpráva pro evoluci lidského ducha. Víte, že o angličtině se říká, že je bohatý jazyk, ale – běda! – existuje pouze jedno jediné anglické slovo, které vyjadřuje *lásku*.

V norštině existuje několik různých slov s lehce rozdílnými významy, které se překládají do angličtiny jako "láska" (např. *kjærlighet*, *elskov* a *forelskelse*), tohle však nejsou obecné výrazy, a abychom našli nejzajímavější a přesné slova láska, musíme studovat *staro*norštinu (= starověkou norštinu). Tato staronorská slova pro lásku se zachovala v některých křestních jménech, ale jiná jsou v současné skandinávské společnosti neznámá. Nejnápadnějším slovem láska je v staronorštině *frjá*, z proto-norského *frijō* (láska), ale dobře známým je i *ingr*, z proto-norského *inguR* (láska, milování), a obě se ve Skandinávii hojně používají ve jménech. Jako třetí a poslední slovo v této souvislosti zmíním *ást*, z proto-norského *anst* (láska), které se také hodně používalo jako jméno, ačkoliv vzácněji než dvě výše zmíněná slova láska.

Bystrý čtenář zjistí, že *ást* je slovo velice podobné staronorskému slovu "bůh", jmenovitě *áss* (mn. č. *æsir*), z proto-norského *ans* (ústa, ústí řeky, dech a závan, "zdroj božské mluvy"), a nejedná se o náhodu. Všechna různá slova pro lásku popisují různé druhy lásky a *ást* je nejvyšší formou lásky, božská láska, která se projevuje v podobě *Ásů*!

Možná se divíte, proč u všech všudy zmizela z našich jazyků slova vyjadřující "lásku", dává to však perfektní smysl, když si uvědomíme, že ztracená slova pro lásku byla přímo spojena s pohanským náboženstvím a pohanskými božstvy: *frjá* je také jménem bohyně

lásky (Freyja) a bohyně mateřské lásky (Frigg [proto-norské Frijjō]); *ingr* je také jménem boha lásky a plodnosti (Ingr, alias Freyr), a *ást* znamená lásku *Ásů*! Proč a jak by mohla taková slova přežít christianizaci Evropy? Když byl náš světadíl christianizován, rozvinutá (pohanská) láska zemřela spolu se slovy, jimiž jsme ji popisovali, chápali ji a vyjadřovali, a to, co dnes zbylo, je jednorozměrná a obecná láska anglicky hovořícího světa (a pár doplňkových výrazů v civilizovanějších částech světa). Jinými slovy, Evropa se i v této souvislosti *kvůli žido-křesťanství* stala chudším místem, s chudším chápáním obsahu lásky.

Je zajímavé, že Freyja a Ingr (Freyr) nejsou *Ásové*, ale *Vanové* (jed. č. *vanr*, znamenající prostě "vodu"). Jak víte, *frjá* je slovo popisující *pozemskou* lásku; rodičovskou lásku, manželskou (reprodukční) lásku a rasismus (lásku k těm, kteří nás nejvíce geneticky oslovují). Tato láska vychází a pramení z krve, z DNA. Je to základní a přirozená láska, a ačkoliv není tak vznešená a božská jako *ást*, je podstatná pro přežití a zdokonalení lidstva. Je příčinou toho, že milujeme své potomky, že cítíme přitažlivost ke geneticky nás oslovujícím zdravým partnerům a že se s nimi rozmnožujeme, a zajišťuje předání našich genů příštím generacím. Toto je láska, které navzdory christianizaci Evropy dosud zčásti rozumíme, protože je prostě instinktivní; protože jsme naší DNA naprogramováni jí rozumět. Žádné vymývání mozků nemůže nikdy odstranit naši schopnost přirozené lásky[1].

Nejvznešenější forma lásky je to, co je *někdy* známo jako dnešnímu člověku jako *ingr*. Jedná se také o biologickou součást, ale je to ještě intelektuálnější a dokonce duchovní láska, kterou je obtížné chápat. *Ingr* lze popsat následovně; "Miluji Tě, proto Tě vystavuji všemu, co z Tebe může udělat lepšího člověka". Když např. tvá sladká a nevinná dcerka dostane chřipku a ty ji miluješ na této úrovni, budeš šťastný, protože jí přeješ jen to nejlepší a víš, že aby se posílil její imunitní systém, potřebuje být takovým virům vystavena. Až se uzdraví, bude její imunitní systém lépe připraven na boj s příštími generacemi chřipky a také dalšími nemocemi. Nejchytřejší lidé proto vyhledávají protivenství a těžký život, život v krutém klimatu a na místech, kde je třeba být pro přežití pracovitý a chytrý. Činí tak, protože si přejí, aby oni i jejich děti měli ty nejlepší podmínky k zdokonalení se jakožto lidské bytosti. Činí tak,. Protože své děti milují a protože jsou dostatečně inteligentní, aby věděli, co je pro ně skutečně nejlepší. Život na Zemi nemá smysl, pokud nás nezdokonaluje!

Tato láska, *ingr*, v podstatě odráží to, jaký vztah si utvářejí bohové a bohyně k *nám*, protože my jsme *jejich* děti; vystavují nás všem druhům protivenství, hrůz a problémů, *protože nás milují*. Činí tak, protože chtějí, abychom se stali lepšími, protože chtějí, abychom se nakonec sami stali bohy a bohyněmi.

To vysvětluje, proč se bohové rozhodli stvořit nordickou rasu v Thule (Atlantidě), v drsném klimatu severní Skandinávie, a vysvětluje to, proč lidé žijící v drsných klimatech jsou všeobecně vzato pracovitější, vynalézaví a inteligentnější než lidé žijící v méně drsných klimatech. Konec konců, *musí takoví být*, aby přežili. Dále to vysvětluje, proč bohové (pomocí gravitace) uvrhli do doby ledové poté, co stvořili nordickou rasu, a v podstatě přinutili nordického člověka, aby se zdokonalil a zdokonalil se rychle.

Nejlepší jedinci nordické rasy, ti, kteří skutečně chápali *ingr*, se vydali po okraji ledu zpět na sever, když led tál na konci poslední velké doby ledové, než by se jako ostatní přesunuli na místa s přátelštějším klimatem. Chápali, že potřebují být vystaveni protivenství, jak jen to jde. A jedinec, který zná *ingr*, se bude radovat, když bude vystaven protivenství, a opravdu se mu bude vědomě a ochotně vystavovat, kdežto ti, kdo *ingr* neznají, místo toho budou fňukat, litovat se a pokoušet se za každou cenu protivenství vyhýbat. Chápat *ingr* je to, co lidi odlišuje polozvířat.

***

Ást je nejvyšší forma lásky, a my máme vhodné popisy jejího odhalování v některých pohádkách, které sesbírali a vydali bratři Grimmové a Asbjørnse a Moe (např. "*Popelka*" a "*Matka Holle*" [= Matka Hel]), a také v některých ruských pohádkách (např. některé z knihy "Три Царства" ["Tři království"], vydané v Moskvě v roce 1985 vydavateli Raduga).

Božskou lásky, *ást*, současný člověk, navzdory pohádkám, nezná, protože je židokřesťanský či ateistický hlupák, který již pohanství nepraktikuje. Někteří lidé tuto božskou lásku nějak uzří, protože během život uzří smrt (= Hel); v nemocnici na operačním stole, při nehodě nebo možná ve snu!

Ást je tedy současnému člověku neznámá, avšak byla vlastně docela neznámá i většině pohanů v minulosti, protože jednoduše běžný člověk se s ní neumí vyrovnat. Většina pohanů věděla, že existuje, ale věděli o ní málo. *Ást* může být nebezpečná, tak jako Sluce nebo Měsíc, pokud nevíte, jaký k ní mít vztah. Sluneční svit pro nás může být nebezpečný; škodí vašim očím, pokud se díváte přímo do něj nebo vaší kůži, pokud ji příliš vystavujete slunečním paprskům. Někteří lidé nesnesou svit měsíce a zcela ztrácí rozum, pokud mu jsou vystaveni (stávají se *náměsíčnými* [*lunatics*], z latinského názvu Měsíce [Luna]).

Proto mají striktní pravidla,pokud jde o odhalování tajemství *ást* lidem. Ti, kteří se narodili během třinácti dní Yule (tj. od 21. či 22. prosince do 2. nebo 3. ledna), v "košilce", slepí, jejichž matka zemřela při porodu, narodili se s jedním okem modrým a druhým zeleným (jako např. David Bowie), narodili se kulhaví nebo s jiným "znamením" byli považováni za předurčené k tomu stát se pohanským knězem či kněžkou a učit se o *ást*. Byli "poznamenáni bohy".

Ti, kteří žádné takové znamení od narození neměli, byli stejně považováni za dostatečně silné a čisté, aby byli zasvěceni, byla jim dáno znamení (obvykle jizva) během zasvěcení (a proto inkvizitoři ve středověku na všech mužích a ženách, které chtěli zavraždit jakožto "čarodějnice", hledali "ďáblovo znamení", aby dokázali, že jsou skutečně "uctívači ďábla").

Je těžké tohle všechno pochopit, ale je v tom logika. Lidé narození během Yule přišli na Zem uprostřed každoroční bitvy ragnarok (která vrcholí na Silvestra), kdy se síly světla potkávají se silami temnot a vítězí nad nimi. Rodí se, když kněží a kněžky bojují proti silám temnot, a proto jsou v jiném smyslu v onu hodinu sesláni na Zem bohy, aby se zápasu účastnili. Ti, co se rodí v "košilce", tj. neporušeném obalu kolem plodu, přicházejí na svět se zesílenou ochranou. Ti, jejichž matka při porodu zemře, přicházejí na Zem vprostřed smrti, kdy jsou matka a dítě spolu ještě tělesně spojeni, takže o tom již vědí víc než druzí. Ti, kteří se rodí slepí nevidí materiální svět, a proto si o to víc uvědomují to, co probíhá ve světě duchovním. O těch, kteří se rodí s jedním okem modrým a druhým zeleným, se říká, že mají schopnost vidět duchy a říši mrtvých lépe než druzí ("jedno oko pro každou říši"), a protože kněží a kněžky jdou při ragnaroku bojovat proti duchům, je to očividně výhoda. O těch, kteří se rodí kulhaví, se říká, že nosí Víðarrovu botu, a pravděpodobně se účastnili ragnarok-boje už před svým narozením. Zranili si nohu, když ji dali do tlamy vlka Fenrira a rozedrali si ji. To je určitě důvod, proč kulhají…

Poznamenání bohy bylo považováno za tak důležité, že nepoznamenaní kněží a kněžky se obvykle mrzačili, aby byli bohy poznamenáni (a zda se tak narodíte nebo tak učiníte sami, není důležité; pokud dokážete snést bolest a ochotně se jí podvolit, jste jistě dostatečně silní, abyste si poradili i s nebezpečími *ást*I), a často nosili jen jednu botu, nebo jednu velkou a jednu malou, aby při chůzi kulhali.

Příkladů mrzačení či sebezmrzačení je v mytologii mnoho. Ódin si vytrhl oko, aby se napil ze studny Mímiho (paměť). Jeden z Tórových kozlů (Tanngnjóstr [Ten, jenž skřípe zuby] či Tanngrísnir [Ten, jenž cení zuby]) kulhal poté, co mu jeden sedlácký chlapec zlomil

nohu a snědl ji, aby se dostal k morku. Když ho další den Tór vzkřísil, kulhal. Týr přišel o ruku, když ji sežral vlk. Ódin byl poznamenán na celý život, když do svého těla vrazil kopí, zatímco visel na stromě světa, aby se naučil runám, a samozřejmě se také i sám pověsil.

Nejjasnější hrozbou *ást* člověku je nádhera božské lásky. Pokud jste uzřeli krásu elfí princezny a její bílý zámek v božské říši, pak krása pozemských žen a svět, v němž žijeme, ztratí něco ze své přitažlivosti. Pokud jste uzřeli nebe a víte, že abyste tam vstoupili, je třeba jen zemřít, pak se stane život na Zemi těžký. Jsme zde z nějakého důvodu, a kdyby každý poznal, jak je smrt báječná, pak by raději zvolil smrt než další život a nikdy bychom nebyli schopni vykonat to, proč tu jsme. Takže pouze těm, kteří jsou dostatečně silní se s tím vyrovnat, by mělo být umožněno zakusit božskou lásku *za života*. Potřebují poznat nádheru nebe a *stále* být schopni žít na tomhle nepřátelském a pozemském světě, navrženého právě tak, aby nás zdokonaloval (tím, že nás *v průběhu času* vystavuje všemu možnému protivenství). Důvěrně znát *ást* je samo o sobě prospěšné, protože touha a schopnost odmítnout různá pokušení náš zlepšuje.

Baldr (čistý, neposkvrněný, "bílý") a jeho manželka Nanna (pilně pracující, přičinlivá) jdou každý rok na šest dnů do Hel, protože těžký život tam je dále zlepšuje (a pro něho je život v Hel těžký už jen proto, že zná, jaký je Ásgard). Baldr je odolný vůči všem pokušením našeho světa, *nic* ho nemůže zranit, a používá tak jako Popelka (= Nanna) posvátnou větev (Ódinovo kopí) k otevření hrobu a vstupu do Hel. Když se po ragnaroku vracejí, všechny mocnosti jsou očištěny a svět je lepším místem.

Každý by se měl životem na Zemi zdokonalit a každý je vystaven různým úrovním protivenství, avšak jen nejsilnější z nás se dokáží poradit s výzvami *ást*. Úroveň učení se u člověka na Zemi vzrůstá, což znamená, že čím silnější jste, tím silnější každým dnem budete. Ti, kteří znají *ást,* se každý den naučí víc a porostou víc než ti, kteří toho za celý život nedosáhnou, a z toho důvodu by ti nejčistší a nejpilnější z nás měli o *ást* usilovat. Nicméně pokud se lidská bytost nedokáže s *ást* vyrovnat, měla by raději žít jako běžný člověk. Osvícení stejně přijde brzy.

Přísloví *amor vincit omnia* ("láska vítězí nad vším") platí pouze proto, že samotní *Ásové* jsou projevením a vyjádřením božské lásky. Láska zvítězí i nad smrtí, protože existuje mimo čas, ve wyrd (úcta, "říše bohů", "Ásgard").

Poznámky:

Ačkoliv mohu dodat, že vymývání mozků, jakož i hormonální poruchy a genetické vady nás mohou učinit neschopnými ji chápat (odtud mužská homosexualita, sodomie [včetně antirasismu] a další sexuální perverzity).

Varg "Kvísl-Ingr" Vikernes
(13.04.2006)

Amor fati!
(Miluj osud! - J. Caesar)

Část XIV.

Mystérium mystérií

Abychom dokázali ocenit pohanství a pohanské obřady, musíme nejprve pochopit lidskou podstatu. Moderní (nedokonalý a defektní) Evropan, evropský člověk s asijským "softwarem", nahlíží na člověka jako na dvouúrovňovou bytost; máme fyzickou a mentální úroveň, ale v člověku jich existuje víc.

Lidská těla jsou fyzické tělo (*lík*), éterické tělo (*várðr*), astrální tělo (*hamr*), mentální tělo (*hugr*) a duchovní tělo (*ánd*). Pro zlepšování fyzického těla, abychom vlastně vůbec přežili (tj. *nezemřeli*), potřebujeme udržovat tělo, trénink, jídlo a pití, ale také odpočinek. Pro zlepšení éterického těla potřebujeme teplo, bezpečí, radost a skutečnou lásku, ale také chlad, soužení, strach a negativní emoce. Pro zlepšení astrálního těla potřebujeme tvořivé vyžití, hudbu, umění a sny, ale také ticho, klid a prázdnotu. Pro zlepšení mentálního těla potřebujeme cvičení krátkodobé a dlouhodobé paměti, koncentraci a cvičení logických schopností, ale také mentální odpočinek. Pro zlepšení duchovního těla potřebujeme hlubší význam, dlouhodobé aktivity a člověka přesahující perspektivu, ale také pohrdání smrtí a krutostí.

Zlepšení éterického těla může započít, jen když je uspokojeno tělo fyzické. Zlepšení astrálního těla může započít, jen když je uspokojeno tělo éterické. Zlepšení mentálního těla může započít, jen když je uspokojeno tělo astrální. Zlepšení duchovního těla může započít, jen když je uspokojeno tělo mentální.

Smyslem pohanství a pohanských obřadů je uspokojit naše těla, vzdělat nás, aktivovat v nás skryté schopnosti a nakonec nás pozvednout k božskému. Aby se toho dosáhlo, měla průměrná pohanská vysoká slavnost několik kroků:

Krok 1. Cesta na místo obřadu (divadlo, pohřební mohyla, háj, posvátný pramen apod.). Pohlíželo se na ni jako na součást obřadu a měla svůj účel; byla nebo mohla být fyzicky vyčerpávající a účastníci tak mohli mít pocit, že podnikají významnou cestu, což samozřejmě byla také pravda.

Krok 2. Náboženská hra. Kněží a kněžky vystupovali jako moderní divadelní skupina a hráli náboženskou hru (tragédii či komedii, v závislosti na druhu vysoké slavnosti), nosili masky a kostýmy, aby ztvárnili bohy a bohyně. Kongregace to vnímala (měla vnímat) jako jízdu po "emoční horské dráze", stimulovalo to její emoce, představivost a mentální schopnosti. Hudba a další druhy uměleckého vyžití byly často součástí obřadů a fungovaly jako emoční katalyzátor. Pokud šlo o součást zasvěcovacího obřadu, uchazeč se často hry účastnil, byl bez masky a nebyl si částečně vědom toho, co se bude dít, a svědky tohoto mystéria byli přirozeně pouze jedinci z kongregace, kteří toto příslušné zasvěcení již podstoupili.

Část XV.

Mystérium času

Vědci mluví o tom, že vesmír vznikl při velkém třesku před 13,7 miliardami let, říkají, že naše planeta Země je 5 miliard let stará, že Slunce spotřebuje svou energii za 5 nebo 6 miliard atd. Nicméně jejich odhady jsou v této souvislosti v nejlepším případě jen učené dohady. Pravdou je, že nemají ani zdání, jak je planeta stará, nebo jak dlouho bude trvat, než Slunce spotřebuje svou energii. Jejich věda není nic víc než pouhé spekulace,

založené na vágních, často špatných a dokonce zcela nesprávných vědeckých *teoriích*. Některé jejich teorie ani nejsou vědecké, jako např. teorie (makro) evoluce.

Vědci a člověk všeobecně se snaží pochopit svět v rámci konceptu času, protože konec konců v čase existujeme. Je těžké pochopit, či dokonce pomyslet na existenci či stvoření našeho světa mimo hranice času, když známe pouze existenci v čase. Nicméně svět mimo čas také existuje, a v staronorštině se nazývá kromě jiného *vyrð* (úcta), kteréžto slovo se zachovalo v současné angličtině jen jako "degenerovaný výraz" weird (z *wyrd*, anglo-sasské či staroanglické podoby *vyrð*).

I pro osvíceného pohanského zasvěcence byl *vyrð* vlastně podivné (weird) místo, a nejlepším způsobem, jak ho popsat, je požádat vás, abyste si představili, jak vypadá svět ve vašich snech. Když spíte, opouštíte tělo, abyste nabili (některé) své duchovní schopnosti ve *vyrð*u, a důvodem, proč nejčastěji naše sny zapomínáme, když procitáme, je, že prostě musíme při našem návratu do těla překročit řeku Styx. Některé sny si stejně pamatujeme, protože musíme nebo protože se jedná o instrukce pro nás z *vyrð*u, naprostou většinu však zapomínáme.

V našich snech existujeme mimo čas, ve světě magie, tajemství, překvapení a nepochopitelných událostí a emocí. Některé sny jsou pouze našimi duchovními schopnostmi, které se snaží zbavit se neužitečných a bezcenných vzpomínek (např. scény z počítačové hry, kterou jste hráli celý den, nebo vzpomínka na něco jiného, čemu jste se příliš věnovali). Jde o jakési "uklízení disku"; naše mysl si dělá místo pro užitečné či cenné vzpomínky na "harddisku" vyčištěním všech neužitečných a bezcenných vzpomínek. Jiné sny jsou chaotičtější a jsou výsledkem toho, jak si naše mysl pokouší zpracovat a uspořádat užitečnější a cennější vzpomínky.

Posledním druhem snů, o němž se zde zmíním, jsou sny známé jako mytologické. Jsou pro nás instrukcemi od různým sil ve *vyrð*u, pamatujeme si je a jejich prožitek bývá často tak významný, že na ně nezapomeneme *nikdy*. Tyto sny jsou jednosměrná komunikace s bohy, protože k nám hovoří v našich snech, a dávají nám různá (osobní) poslání v životě. Mytologické sny jsou vlastně jediným způsobem, jak může nezasvěcený člověk dostávat podněty od těch, co naši (skandinávští a anglo-sasští) předkové nazývali *æsir* [Ásové] či *ése* (respektive), či jednoduše *bohové*.

Cesta zasvěcence do *vyrð*u je prožívána velice podobně jako sen, zřejmě proto, že jde o cestu do říše, kterou všichni navštěvujeme, když spíme (a sníme). To, co cestu zasvěcence tak odlišuje, je to, že může přejít řeku Styx, aniž by zapomněl, a také může vejít do kontaktu se silami. Při každoročním ragnaroku zasvěcenci cestovali do *vyrð*u a bojovali proti různým destruktivním silám, často v podobě zvířete, aby chránili úrodnost země, zdraví rodu atd. Nasazovali si masku (jak to dosud děláme my v Norsku při tradičním *julebukk*), aby mohli vidět duchy *vyrð*u, a účastnili se obrovské (každoroční) bitvy, kterou známe jako ragnarok a která se odehrává každý rok na Silvestra. Bojovali společně s bohy a bohyněmi, ve světě mimo čas.

Pro vstup do *vyrð*u se používaly různé magické symboly, jako jsou známé trojské pevnosti, nalézané po celé Skandinávii (a v Řecku). Vtančili doprostřed symbolu po jedné noze, symbolizujíc tak nohu Víðarra, kterou používá při zabití vlka Fenriho. Tento druh tance známe z Irska jakožto říční tanec, a samozřejmě se tak jmenuje proto, že na cestě zpět z *vyrð*u museli zasvěcenci jistým způsobem přetančit řeku (kterou známe nejlépe jako) Styx[1] , aby nezapomněli, co viděli a zažili.

Trojská pevnost symbolizuje pohřební mohylu (jak je vidět výše, s jasně patrným vchodem[2]). Je to vchod do *vyrðu*, jenž je znám také jako Ásgard (a Trója). Jedná se o svět mrtvých, svět elfů, svět bohů a je to svět, který existuje mimo čas.

***

Existence mimo čas s sebou přináší problém, že v ní není růstu; je to dost statický svět. Aby nějakým způsobem bohové zvětšili síly *vyrðu*, museli je poslat do *našeho* světa (času), aby je nechali na chvíli pracovat, a pak je znovu vrátili do *vyrðu* pozměněny. A větre, *my* jsme těmi silami, které jsou poslány na svět, aby zde nějaký čas fungovaly. Po nějaké době, když zemřeme, se vracíme změněni do *vyrðu*; jsme jiní, než jsme byli před životem na Zemi.

Jinými slovy; bohové stvořili náš vesmír, hmotný svět ovlivňovaný časem, aby změnili, očistili, zvětšili a zdokonalili síly *vyrðu*. Jiskérka, která je dána při narození každému člověku, může narůst do jasné a zářivé hvězdy, *pokud* správně naloží se svým životem. Pokud by tato jiskra nikdy neexistovala *v čase*, zůstala by prostě navždy jen jiskrou. Bez času nemůže být růstu, a bez růstu nemůže být zrodů či pozitivní změny.

Víme, že bohové jsou dětmi jiných bohů, nikdy však neslýcháme o tom, že by nějaká bohyně byla těhotná nebo porodila jiného boha či bohyni. Jediný zrod, o němž nám bylo řečeno, je zrod Sleipnira (trojského koně), ale aby Loki tohoto koně zrodil, musí vlastně *odejít* z Ásgardu, samozřejmě proto, že nemůže v říši mimo čas zrodit nic. Musí to udělat jinde, v našem světě času.

***

Nevíme a nemůžeme vědět, jak je vesmír starý nebo kdy přesně začaly existovat síly našeho světa, protože byly stvořeny mimo čas. Svět času se otáčí kolem světa bohů jako paprsky kola kolem své osy, a vzdálenost minulosti, současnosti a budoucnosti od světa bohů je vždy stejná.

Poznámky:

1. Ve skandinávské mytologii máme dvě řeky, nazvané Þundr (sebeúcta) a Ífing (nejistota, pochybnost), které slouží témuž účelu jako Styx z řecké mytologie.
2. A pokud tento symbol položíte na letecký snímek starověké pohřební mohyly, např. 7.000 let staré irské Newgrange, uvidíte, že je to jako mapa interiéru pohřební mohyly.

Varg "Šedovousý" Vikernes
(05.03.2006)

Errare humanum est, sed perseverare diabolicum.
(Chybovat je lidské, ale setrvávat v omylu je ďábelské)

Část XVI.

Bílý bůh

Velikonoce se opět blíží. Každý rok zažíváme tento návrat Slunce, a ačkoliv náboženský obsah nezůstal po celou dobu stejný, slavili jsme jeho návrat nábožensky (a v poslední době často nenábožensky) od počátku lidské éry. Nejprve byl vnímán pouze jako duch, zářící kulatý objekt na obloze, jímž hýbal vítr. Mnohem, mnohem později tento neosobní duch podstoupil antropomorfní změnu, a tak vzniklo naše solární božstvo.

Člověk starověku měl cyklické vnímání života. Neexistoval počátek ani konec; pouze věčný cyklický pohyb. Slunce – ať už to byl duch nebo božstvo – se každé ráno rodilo, celý den žilo, každý večer zemřelo a muselo každou noc projít tajemným podsvětím a takto tomu vždycky bylo. Starověký člověk – který byl inteligentní jako my, ale méně vzdělaný – se vždy velmi bál, že se Slunce z podsvětí nevrátí, tudíž dělal vše, co mohl, aby si jeho návrat zajistil. Stal se z něho čaroděj, který každý den zajišťoval návrat Slunce stále složitějšími kouzly; zpěvy, napodobováním, verši a rytím symbolům do skal. Ale – běda! – tak jako Slunce ztrácelo svou sílu, když se ztratilo při západu, ztrácelo svou sílu také na podzim, kdy padalo listí z dubů. Obloze vládl skučící vítr a chladný déšť a život se člověku velmi ztížil. Co když Slunce již znovu nezíská svou moc? Co potom? Přijde zima a již nikdy neskončí?

Sílu slunce lze nalézt v lese. Čaroděj věřil, že byla přenesena na stromy ze Slunce na obloze bleskem a že ji čaroděj může vytáhnout a náležitě využít; mohl stavět velké hranice, které měly napodobit sílu Slunce tím, že zajišťovaly světlo a teplo, když bylo potřeba. Když stromy na podzim zjevně zemřely (tj. ztratily listí), čaroděj vylezl na dub, nejmocnější strom, a osekal zdravé, zelené a plodné větve, co tam zůstaly; jmelí. Věřil, že všechna síla dubu/Slunce se stáhla z kmene a větví do těchto drobných rostlin, a proto bylo možné jmelí použít jako hůlka koncentrované sluneční síly. Toto byl klíč k moci nad světem a čaroděj se mohl stát všemocným! Byl pro svůj lid králem i bohem!

Čaroděj vládl Evropě desítky tisíc let, až do konce neolitu či doby bronzové, kdy bylo čarodějnictví ve velké míře nahrazeno (či spíše doplněno) náboženstvím, a čaroděj byl vyměněn za kněze. Když čaroděj v kapuci odřezával z dubu jmelí, nový kněz ho proklel a obvinil ho z vraždy milovaného Beluse; božstva dubu a sluneční síly. Dub samotný byl vůči poškození odolný, protože všechna jeho síla přešla do jmelí. Jeho životní síla byla

v této zlaté ratolesti, tu však odejmul čaroděj. Jak věřil čaroděj, to byl v první řadě samotný důvod, proč přišla zima a pokryla zemi sněhem a mrazem. Jinými slovy, Belus byl zavražděn čarodějem v kápi!

Do období Vikingů, několik tisíc let později, se z toho stal mýtus o božstvu v kápi jménem Höd ("hood" = anglicky kápě), vraždícím světlého a nevinného Balda ("pevná a oblá bytost") prostřednictvím jmelí. Přirozeně, jmelí mu dal Loki ("blesk"), duch/božstvo přenášející jmelí a sílu slunce na dub. Tato silná větev, alias Jörmungand ("oživený klacek") a Bolthorn ("špatná větev", "špatný trn") byla hozena k zemi a na dub, když Tór ("hrom") ho uhodil po hlavě kladivem (původní význam slova je "kámen"). A tam ho také čaroděj v kápi našel…

Stále lze nalézt osvícení – v Baldrovi, alias Belusovi; Bílém bohu, božstvu nevinnosti, čistoty, osvícení a tajemství. Runy má vyryty do jazyka. Doufejte, pánové, že k vám promlouvá. Doufejte, dámy, že vás líbá. Belus vás probudí z tisíciletého spánku. Zeď z trnů může být proražena.

Velikonoce se blíží a čarodějnictví je stále reálné; ve slovech a v hudbě, a v silné mysli.

Zdroj: "Čarodějství a náboženství dávné Skandinávie"

Varg "Zloduch" Vikernes
(11. března 2010)